

REGGAE A MOÇAMBIQUE PÀGINES 14 I 15

Moçambic ocupa el número 170 dels 177 països del rànquing del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament pel que fa als indicadors sobre la incidència de la SIDA, la malària, la mortalitat infantil, la malnutrició...

REPRESSIÓ A GUADALUPE PÀGINA 18

L'illa de Guadalupe, al Carib, viu una vaga general des del 19 de gener a causa de la discriminació racial i social constant que pateix la població negra i mestissa d'aquest departament d'ultramar (Département d'Outre Mer-DOM) de l'Estat francès.

MUNIRA SUBASIC PÀGINA 28

Munira Subasic estava relatant la seva experiència com a representant de Mares de Srebrenica en una xerrada a Barcelona quan la traductora de l'acte, una altra víctima del conflicte dels Balcans, no va poder més i va esclatar a plorar.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N128
25 de febrer de 2009
www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

El Govern adjudica serveis socials a una empresa de treball temporal

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 9

El grup EULEN està vinculat a Mayor Oreja i José María Aznar

Acció el maig de 2008 per reclamar el dret a l'avortament lliure i gratuït

La reforma de la llei d'avortament, a debat

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 10

Quatre mil dones avorten cada any als Països Catalans. La majoria

d'elles ho fan emparant-se en el supòsit del risc físic o psíquic que preveu la normativa espanyola. Després de quasi 25 anys, la Comissió d'Igualtat

del Congrés dels Diputats espanyol ha fet una proposta de reforma de llei que inclouria que l'avortament fos lliure durant un determinat període

de gestació. Les entitats feministes, però, han criticat que el text no inclouï la despenalització de l'avortament i el dret de decidir de les dones.

Destapen irregularitats greus al SEM i al Fòrum de les Cultures

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 13

La Sindicatura de Comptes ha publicat els informes de control de l'empresa que va gestionar el Fòrum Universal de les Cultures i del Servei d'Emergències Mèdiques de Catalunya, on ha detectat irregularitats greus.

La direcció impedeix l'ocupació estudiantil d'un IES de Girona

AIXÍ ESTÀ EL PATÍ · PÀGINA 11

L'acció era una protesta contra el procés de Bolonya, que continua generant crítiques, com van mostrar les assemblees d'instituts i moviments socials a Barcelona el 21 i 22 de febrer.

El futur incert del Fòrum Social Mundial

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

El darrer Fòrum Social Mundial celebrat a Belém do Pará

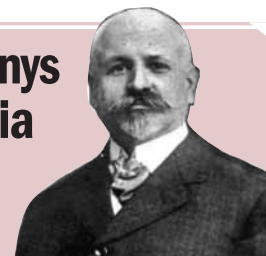
(el Brasil) ha obert un debat sobre fins a quin punt aquests fòrums serveixen per fer front a la crisi econòmica i ecològica.

L'escola llibertària cent anys després de Ferrer i Guàrdia

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

"Si es desitja un avenir de fraternitat, de pau i felicitat, di-

rigiu-vos vosaltres mateixos, els que patiu el règim actual, i fundeu escoles on pugueu ensenyar lliurement totes les veritats conquerides".

. EDITORIAL

Reocupem el Fòrum

Quan estem a punt d'arribar al cinquè aniversari de la clausura del Fòrum Universal de les Cultures 2004 -la trobada que havia de canviar el món-, alguns organismes oficials comencen a destapar les irregularitats financeres vinculades a aquell esdeveniment. A banda de tractar-se d'una gran operació de maquillatge de les multinacionals del capitalisme més ferotge en el seu anhel de treure un profit mercantil -fins i tot de valors com els drets humans-, va ser una tapadora pel saqueig de fons públics. I tal com ha passat tradicionalment, aquestes coses es destapen quan els seus màxims responsables ja no ocupen càrrecs de poder. Joan Clos, perdut a l'ambaixada espanyola a Istambul, Xavier Casas com a delegat d'ADIF, Imma Mayol i Pasqual Maragall de retirada i, del govern de José María Aznar, ja no en queda ni l'apuntador. Tots ells i elles formaven part de la direcció de la Fundació Fòrum i, per tant, ara haurien de donar explicaci-

ons de cara a l'opinió pública i als tribunals. L'informe de la Sindicatura de Comptes parla de més de 800 milions d'euros amb irregularitats demostrades, no parlem, doncs, d'una xifra menor. Durant els anys en què es van construir els edificis del Fòrum, moltes entitats socials i veïnals barcelonines ja van alertar del malbaratament financer de tot plegat. Ara, aquelles instal·lacions resten en un estat de semiabandonament. Només les lloguen les grans empreses multinacionals -a causa del seu gran cost d'arrendament- i, per tant, no són equipaments d'ús públic. L'ocupació popular del Fòrum, agafar el timó dels seus usos, hauria de ser un dels objectius del moviment veïnà i dels moviments socials. Tornar a prendre allò que és nostre, que va servir per omplir les butxaques d'usurers i que ara es troba tancat o en mans dels que s'ho poden permetre. Aquest és el llegat que ens deixen els que, per més inri, s'autoanomenen socialistes i ecosocialistes.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

Contra l'opinió

Sergi Picazo
directa@setmanaridirecta.info

Estic en contra d'opinar per opinar. Estic en contra de l'excés d'opinió a les informacions de la DIRECTA i de la resta de mitjans de comunicació. Estic en contra de les editorials en una revista que ha de ser plural ideològicament i que no té voluntat de marcar el camí que cal seguir a ningú. Estic en contra de les temptacions de fer una revista pamfletària i de propaganda política.

Estic a favor de la interpretació dels fets i de les dades. La informació, per si sola, no informa. Estic a favor de la subjectivitat perquè l'objectivitat és la qualitat dels objectes. Estic a favor de seleccionar, jerarquitzar i analitzar les qüestions que creiem més rellevants per entendre el món on vivim. Estic a favor de fer la revista que nosaltres vulguem sense censures ni clixés.

Personalment, vull renunciar a l'opinió. Sovint se m'escalfa la boca amb opinions grandiloqüents i defenses aferrissades d'allò en què crec. Algunes vegades, s'acaba demostrant que tenia raó, però algunes altres es demostra tot el contrari. Jutjo sense tenir tots els elements, emeto opinions sense prou coneixement, confio més en la ideologia que en la veritat -si és que existeix- i em llenço a la piscina dels grans debats que acaben en no-res. A partir d'ara, m'he fet el propòsit de no opinar sobre qualsevol cosa a qualsevol preu. Vull estalviar-m'ho.

Per tant, malgrat l'espai que amablement em cedeix la DIRECTA per expressar les meves opinions, no em veig capaç d'acabar d'escriure aquest *Pensem doncs existim*.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana acomiadem el Lluç que deixa la feina d'edició per anar a cercar aigües menys mogudes. Que et vagi tot molt bé, company! No triguis a tornar!

El substituirà en aquesta difícil tasca la Laia, que ja coordina la secció de *Roda el món* del setmanari (i que ve d'aigües més mogudes). Vinga, que tu pots!

D'altra banda, volem enviar una abraçada i un petó molt forts a l'Ivan de la corresponsalia de Girona. Aupa Ivan! Estem amb tu!

I, finalment, en aquests temps obscurs que estem vivint, podríem acabar recordant aquella cançó de Bob Marley que diu: *"Judge not | before you judge yourself"* (No jutjis | abans de jutjar-te tu mateix/a). Sigueu prudents. Fins la propera!

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo
Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Oriol Andrés
FOTOGRAFIA | Albert Garcia i Eloy de Mateo
IL·LUSTRACIÓ | Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa
CORRECCIÓ I EDICIÓ | Col·lectiu l'asterisc
PUBLICITAT | Tània Miró
DISTRIBUCIÓ | Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS | Jesús Hita
ADMINISTRACIÓ | Jordi Raymond
DIFUSIÓ | Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

JUANITO I AMONIAKO

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)

Dipòsit Legal: GI-1528-2005

C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902

L'Hospitalet de Llobregat

www.setmanaridirecta.info

directa@setmanaridirecta.info

Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:

redaccio@setmanaridirecta.info

fotografiadirecta@gmail.com

il·lustracio@gmail.com

subscripcio@setmanaridirecta.info

distribucio@setmanaridirecta.info

publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS

Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.

NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.

SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuiu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-

NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

, de dalt a baix

> El darrer Fòrum Social Mundial celebrat a Bélem do Pará (el Brasil) ha obert un debat sobre fins a quin punt aquests fòrums serveixen per fer front a la crisi econòmica i ecològica. A més, la participació als fòrums de dirigents governamentals –com els d'Amèrica Llatina– posa sobre la taula la independència i l'autonomia dels moviments socials que hi participen. Per altra banda, a casa nostra, s'està duent a terme un projecte sorgit del Fòrum Social Català, el Fòrum Social de la Comunicació. Presentem per primera vegada la crida que el grup promotor d'aquesta iniciativa llença als moviments socials catalans, més concretament als que es dediquen a la comunicació alternativa.

MÓN • EL DARRER FÒRUM SOCIAL MUNDIAL CELEBRAT A BÉLEM DO PARÁ HA OBERT EL DEBAT SOBRE LA SEVA UTILITAT I PERVIVÈNCIA

El Fòrum Social Mundial es debat entre la supervivència i la crítica d'alguns sectors

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

El darrer Fòrum Social Mundial (FSM) es va celebrar a la ciutat brasilera de Bélem do Pará, capital de l'Amazònia brasilera. No era la primera vegada que el FSM es movia de ciutat, però sí que era la primera vegada que es feia al Brasil i que no es feia a la ciutat que el va veure néixer, Porto Alegre. Aquest canvi de ciutat moltes el van situar en el fet que el Partit dels Treballadors d'Inácio Lula Da Silva ja no controlés l'alcaldia de Porto Alegre i que la principal ciutat controlada per aquest partit fos Bélem do Pará. De fet, aquesta polemica és un exemple clar dels debats i els dubtes que han provocat i que provoquen cada vegada més les diferents edicions del FSM.

El FSM 2009 es va veure marcat per la situació política mundial i immers en el debat entre la necessitat de coordinar-se amb les institucions polítiques, segons alguns dels assistents, i l'opinió d'aquella gent que veu que el FSM adopta una tendència cap a la moderació cada vegada més acusada que fa que es vagi allunyant progressivament de qualsevol plantejament radical. Tots aquests aspectes, barrejats amb la crisi econòmica mundial, van fer que el darrer FSM fos, si no un dels més polemics dels últims anys, sí un dels que ha obert més el debat. Sobretot el de la seva pervivència i la seva utilitat.

El sociòleg James Petras assegura que el FSM "ha perdut el fil de rebel·lió i de crítica"

Un exemple d'aquestes crítiques és l'opinió de Raúl Zibechi, periodista uruguaià i expert en moviments socials a l'Amèrica Llatina. Per ell "el progressisme que governa l'Amèrica Llatina està anestesiant els moviments de base". Però Zibechi va més enllà i parla del paper dels militants de base que han arraconat la idea de canviar el món d'arrel i que ara ajuden l'Estat, que "sempre ha anat als barris pobres com a policia, però d'aquesta manera només exerceix un control molt parcial". Per tant, "la nova governabilitat, per poder controlar, necessita els militants d'esquerra que coneixen els codis d'aquests barris". Segons Zibechi, les noves formes de govern per part de l'Estat s'han convertit, en alguns casos, en "una construcció conjunta entre movi-

Xerrada contra l'esclavitud al Fòrum Social Mundial de Bélem do Pará

ments i estats". En el cas del Fòrum Social Mundial de Bélem, "el paper dels moviments va ser i continuarà essent rellevant des del punt de vista del canvi social", tot i que –segons ell– "una bona part d'ells hagin estat cooptats". No obstant això, aquesta situació no només deriva del fet que hi hagi hagut una tendència a la subordinació, sinó que els sectors contraris no han estat capaços de girar la balança cap a l'autonomia dels moviments socials. Per Zibechi, aquest hauria de ser "un dels eixos dels debats en el període actual".

James Petras, sociòleg nord-americà i participant a moltes edicions del FSM, ha estat una de les figures destacades que ha posat en qüestió la utilitat de les trobades. Per Petras, en primera instància, els fòrums socials eren positius, ja que la gent "s'hi reunia, discutia, es trobava, teixia xarxa i aprovava alguna declaració". Però, ara mateix, "crec que han perdut aquest fil de rebel·lió i de crítica". En relació al fòrum de Bélem, Petras obre la polèmica i afirma que el FSM és "un festival que rep molts diners de fundacions d'Europa, dels EUA i de multinacionals". També destaca que, sota una façana progressista, "hi assisteixen molts grups, ONG i altres movi-

ments" que no són capaços de convocar "accions serioses". Un exemple d'això són les crítiques formulades per la Confederació de Nacionalitats Indígenes de l'Equador (CONAIE) davant el fet que el president equatorià Rafael Correa assistís al FSM quan, segons aquesta organització, el propi Correa està donant llum verda a les grans empreses multinacionals que destrueixen les comunitats indígenes.

Arcadi Oliveres, de Justícia i Pau, opina que els moviments socials mantenen la seva independència

El sociòleg brasiler Emir Sader també es mostra crític quan diu que el FSM va transcórrer entre les dues forces, "entre la riquesa, la diversitat i la llibertat dels seus espais de debat i les marques de les ONG, reflectides en l'atomització absoluta dels temes" i la "inexistència de prioritats". Per ell, ara mateix, el FSM no respon pregun-

tes claus com –per exemple– quines alternatives hi ha davant la crisi econòmica global i davant els epicentres de guerra, o quines propostes hi ha de construcció d'un model que superi el neoliberalisme. Segons Sader, davant d'aquestes preguntes, la resposta del FSM és "un gran silenci".

Malgrat totes aquestes crítiques, Esther Vivas, del Grup d'Investigació en Participació Ciutadana i Moviments Socials i activista catalana en diversos fòrums, afirma que "més enllà de les tensions i contradiccions, el FSM continua essent un espai de referència a nivell internacional" i, per tant, en cap cas considera que es pugui "menystenir el paper del FSM", ja que no deixa de ser "un espai de batalla pels moviments socials". En relació a la presència de diferents caps d'Estat a la trobada i la polèmica generada al seu voltant, Vivas afirma que el que és important "és la independència dels moviments socials de base" respecte els intents de controlar el fòrum. Per altra banda, Sergi Rovira, participant al FSM que actualment forma part del Secretariat d'UBUNTU –una plataforma que treballa per una reforma de les institucions internacionals–, afirma –contràriament a Sader– que "el Fòrum ha

fet un salt i passa clarament de ser un esdeveniment puntual a ser un procés amb una agenda intensa per al 2009 i el 2010 i amb una llista llarga de fòrums locals, nacionals, temàtics i regionals".

Arcadi Oliveres, president de Justícia i Pau i participant al FSM de Bélem, opina que "afortunadament, la independència dels moviments socials respecte la presència de partits i presidents de govern –es manté molt bé i està vinculada a l'origen del propi fòrum".

A més, Oliveres afirma que la presència d'òrgans governamentals i dels presidents de diversos països va tenir lloc fora dels actes oficials del FSM i que "la majoria de gent va restar aliena a la seva presència", més enllà del ressò mediàtic. Per altra banda, Oliveres creu que el debat sobre si les ONG estan tenint una presència més gran que els moviments socials "és un debat fals", ja que es fa una separació que no existeix d'una manera tan taxativa a la realitat. A més, considera que hi ha ONG que el que proposen "no són transformacions dins el capitalisme, sinó transformacions del propi capitalisme" com, per exemple, l'economia solidària.

, de dalt a baix

BRASIL · LA PRESENCIA DE CINC PRESIDENTS LLATINOAMERICANS AL FÒRUM DE BELEM VA GENERAR CONTROVÈRSIA

Pot participar Hugo Chávez al Fòrum Social Mundial?

Sergi Picazo
redaccio@setmanaridirecta.info

29 de gener. Belem do Parà. El Fòrum Social Mundial (FSM) es paralitza per l'aterratge de quatre presidents llatinoamericans: Hugo Chávez (Veneçuela), Evo Morales (Bolívia), Rafael Correa (Equador) i Fernando Lugo (Paraguai). Tots quatre van ser convidats per l'organització central a fer un discurs davant prop de 130.000 persones arribades de 142 països d'arreu del planeta. Aquella va ser -segons expliquen els assistents- l'activitat amb més audiència entre les més de 2.300 assemblees, tallers i xerrades que es van fer durant tota la trobada. Tanmateix, la presència inèdita i històrica de quatre dirigents governamentals en una activitat central -no paral·lela- del Fòrum Social Mundial va generar un fort debat.

El president del Brasil i encara líder del Partit dels Treballadors, Lula da Silva, no va ser convidat, ja que actualment manté un enfrontament amb la direcció del MST

Tenint en compte el context dels últims deu anys a l'Amèrica Llatina, la presència de dirigents com Chávez, Evo, Correa o Lugo demostra la importància que els moviments socials del continent han donat a l'onada de victòries electorals de les forces polítiques d'esquerra i indigenistes. El veneçolà Hugo Chávez, durant el seu discurs, va voler reivindicar l'origen no polític de tots quatre: "Un soldat, un sindicalista indígena, un economista que va estudiar a Chicago i un exhibiste dels pobres". Molts assistents, sobretot llatinoamericans, han defensat la

seua presència al FSM perquè els governs de Veneçuela, Bolívia, l'Equador i el Paraguai poden ser un pas més en la construcció d'aquella crida d'un *altre món possible*.

En el seu inici, el FSM limitava i censurava expressament l'assistència de governants i partits polítics a la trobada mundial. La presència en anteriors fòrums de presidents com Lula i Hugo Chávez, per exemple, es feia mitjançant activitats paral·leles. Els moviments socials volien preservar el seu protagonisme en la lluita contra la resistència al neoliberalisme. El primer FSM es va celebrar el gener de 2001 a Porto Alegre i encara aleshores no estava clar el rumb polític d'Hugo Chávez, que havia estat electe el 1998 i sobrevivia solitàriament davant l'ofensiva de la dreta neoliberal i privatitzadora dels anys 90.

En l'edició d'enguany, el president del Brasil i encara líder del Partit dels Treballadors Luiz Inácio Lula da Silva no va ser convidat, ja que actualment manté un enfrontament amb la direcció del Moviment dels Sense Terra (MST) brasiler. Lula, però, va poder participar d'alguna activitat paral·lela i va reunir-se amb els quatre líders progressistes llatinoamericans convidats. La no continuïtat de Lula al front de la direcció del PT i del govern brasiler -perquè ja ha consumit els dos mandats legals- va provocar que la precampaña política per substituir-lo entrés de ple a les carpes del Fòrum. Segons la crònica del periodista d'Altermundo i de l'agència ALAI-Latina, Manoel Santos: "L'arribada del ministre de Justícia brasiler, Tarso Genro, que es perfilava com un dels candidats a substituir Lula, va sorprendre els assistents amb una sorollosa comitiva de cotxes luxosos, policia motoritzada i un helicòpter arran de terra que va obligar els venedors a protegir les seves artesanies perquè no volessin i, als que intervingien a les carpes, a interrompre els seus discursos". El Consell Internacional del FSM fins i tot va fer un esmorzar amb Lula.

Des de Catalunya, fins i tot es van apropar a la ciutat brasilera representants del PSC, ERC, ICV i d'Esquerra Unida i Alternativa per mitjà de les seves fundacions i joves. Alguns diputats, com els ecosocialistes Dolors Camats i Joan Herrera, també van voler participar a l'esdeveniment internacional.

LUIS CARLOS DÍAZ

Arguments a favor i en contra

Pascual Serrano

PERIODISTA I EDITOR DE REBELION.ORG

"Que ara participin al FSM quatre presidents llatinoamericans pot fer-nos una idea de l'esperança que ha aixecat dins la comunitat internacional el procés polític que avança a l'Amèrica Llatina. El Fòrum Social semblava esgotat, al percebre que no es passava de trobades i debats sense aplicació pràctica. El més espectacular és que els quatre presidents no s'han acostat a la trobada amb una intenció oportunista, ja que tots ells han estat relacionats amb l'FSM de diferents formes".

Samir Amin

COORDINADOR DEL FÒRUM DEL TERCER MÓN DE DAKAR I DEL FÒRUM MUNDIAL DE LES ALTERNATIVES

"Cal repolitzar el Fòrum. El punt negatiu de l'actual onada dels moviments socials és la por de la política. Perquè la política ha decebut molt. Però els moviments socials no poden abandonar-la perquè seria renegar-se a no transformar el món. L'FSM ha d'obrir-se als partits perquè també són actors, fins i tot de vegades actors capaços de transformar la societat. No podem continuar negant-nos al contacte, al xoc i al debat amb els partits per formular programes. Siguin quines siguin les evolucions, les victòries de Lula, Chávez, Morales i Correa mostren la possibilitat de victòria popular".

João Pedro Stédile

DIRIGENT DEL MOVIMENT SENSE TERRA (MST)

"Els moviments socials han de mantenir la seva autonomia perquè així continuaran tenint la possibilitat política de criticar els nostres governs quan fallin i també de donar-los suport quan prenguin decisions a favor de les comunitats. Espero que ara els presidents també convidin els moviments socials dels seus països per discutir amb ells les sortides a la crisi econòmica. Durant els darrers anys han estat molt fluïxos i esperem més de tots aquests governants".

Chico Whitaker

COFUNDADOR DEL FORO SOCIAL MUNDIAL I MEMBRE DEL COMITÉ BRASILEIR DE JUSTÍCIA I PAU

"És una il·lusió pensar que algun líder pugui conduir les bases de la societat civil. D'Hugo Chávez, de qui agraeixo la seva bona voluntat, es va dir al 2005 que era el líder que necessitàvem. Estic totalment en contra d'això, no necessitem dirigents ni líders que ens marquin el camí a seguir. La gent ha de ser adulta, pensar per si mateixa des d'una perspectiva de coresponsabilitat. El Fòrum Social Mundial no ha de transformar-se en un moviment amb la seva estructura política, sinó mantenir-se com un espai obert".

Reflexions obtingudes a Rebelion.org, Público i a les conferències del FSM de Bellem

Tens una idea de negoci?
Ara_Coop t'ajuda a fer-la realitat amb forma cooperativa

sectors
serveis a les persones
autocupació
consum ecològic
solucions per a l'habitatge

assessorament
constitució
ajuts i subvencions
formació

info@aracoop.coop www.aracoop.coop
c. Premià, 15, 1a planta · Bcn 93 318 81 62

productos de la tierra

El portal de venda de productes dels PPCG

www.productesdelaterra.cat

disco 100

c/ Escorial 33 Barcelona
Teléfono 932 840 904
disco@disco100.com

KAMILOSETAS MUSKARIA

distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

DIRECTA
SUBSCRIU-TE ARA!

www.setmanaridirecta.info

OPINIÓ

Cap a un Fòrum Social de la Comunicació

El Grup Dinamitzador del Fòrum Social de la Comunicació neix de les inquietuds exposades pels participants als seminaris sobre temes de comunicació que es van fer durant el Fòrum Social Català, el gener de 2008. L'objectiu és convocar una primera assemblea abans de l'estiu de 2009 per impulsar el primer Fòrum Social de la Comunicació. La DIRECTA publica per primera vegada el seu manifest.

Grup Dinamitzador del Fòrum Social de la Comunicació

El dret a la comunicació és el dret bàsic. Potser aquesta afirmació sembla agosarada, però reflexionem... Segur que no és el més important de tots els drets. Ho són més, per exemple, el dret a la vida, el dret a l'educació, a l'habitatge digne, al treball, a la no discriminació per sexe, raça, religió... Però quina vida o quina educació volem? Com han de ser les condicions laborals o de l'habitatge? Com lluitem contra les discriminacions? En definitiva, com defensem o denunciem la transgressió de qualsevol dels drets civils?

La comunicació entre les persones es troba a l'origen de la vida social, en el desenvolupament de les llibertats, en la defensa i la denúncia dels drets, en l'evolució social, democràtica i cultural dels pobles. Tanmateix, la ciutadania no té coneixement del seu dret a la comunicació i de la seva transcendència.

Fins ara, l'atomització i la desconexió dels espais que fan comunicació (o reflexionen sobre la

La comunicació entre les persones es troba a l'origen de la vida social, en el desenvolupament de les llibertats, en la defensa i la denúncia dels drets

comunicació) ha fet fracassar els projectes basats en el debat, però lligats a exigències concretes, sectorials, ideològiques, etc.

Per evitar una nova ensopagada, cal que desenvolupem la transversalització del tema de la comunicació en d'altres espais i lluites. Caldria considerar algunes iniciatives que existeixen arreu del món. A l'Amèrica Llatina, els moviments per la democratització de la comunicació estan aconseguint canvis en les noves constitucions (l'Equador,

Xerrada duta a terme durant el Fòrum Social Català el gener de 2008

Bolívia, etc.). Als EUA, hi ha moviments socials per la reforma dels mitjans i la limitació de les grans corporacions. Ja existeix un moviment de lluita global i no n'hem de quedar al marge. Però, a més, ara i aquí, la legislació vigent reconeix molts drets sobre el paper, però els poders públics els ignoren i hem d'exigir el seu desenvolupament.

Només difondrem veritablement el dret a la comunicació amb èxit i el farem efectiu si partim d'una iniciativa que reuneixi tots els actors socials, tant els que hi estan més implicats directament com els simples receptors del dret.

El Fòrum Social de la Comunicació ha de ser molt ampli i treballar els diferents eixos des de tots els punts de vista, però sense sectarismes, amb la voluntat de crear agendes comunes de treball i de mobilització. Hem de superar el punt on s'han quedat altres trobades. Podem fer-ho.

Crida per un Fòrum Social de la Comunicació

Els mitjans de comunicació de masses tenen un paper crucial en la nostra percepció de la realitat. Un exemple recent i revelador és el fet que només s'ha parlat de crisi quan ha esclatat la crisi financera, que ha eclipsat -com si fos l'única- la informació sobre les altres crisis ja preexistents (bèl·liques, d'habitat,

alimentàries, ecològiques, energètiques, comunicatives, de valors...).

Totes les persones tenim dret a la llibertat d'opinió i d'expressió i a comunicar i rebre informació veraç i plural. Així ho reconeixen, amb diferents matisos, l'article 19 de la Declaració Universal dels Drets Humans, l'article 20 de la Constitució espanyola i l'article 52 de l'Esta-

Només s'ha parlat de crisi quan ha esclatat la crisi financera, que ha eclipsat la informació sobre crisis preexistents

tut de Catalunya. També es garanteix l'accés als mitjans públics a la ciutadania. Malauradament, la realitat encara deixa molt a desitjar.

En lloc de fer efectiu el nostre dret a la informació, la majoria de mitjans de comunicació -públics i privats- serveixen a interessos partidistes i econòmics. Els mitjans públics tendeixen, cada dia més, a ser mitjans al servei dels governs i no de la societat. Immerses en aquest context i víctimes d'una precarietat laboral i professional tremenda, les

persones que es dediquen al periodisme no poden fer front a les pressions a les quals són sotmeses.

Els mitjans de comunicació alternatius constitueixen una resposta activa davant aquesta realitat. L'asfíxia econòmica, la marginació i la repressió han limitat la seva expansió. Aquesta limitació també ha dificultat el seu creixement i l'evolució des d'un enfocament només contrainformatiu a un enfocament més constructiu, que treballi per impulsar iniciatives pròpies de la societat civil i dels moviments socials.

Les facultats de comunicació tampoc semblen ser fidels a la seva missió social. Les universitats continuen formant periodistes que puguin ser útils a la indústria informativa dominant. Per altra banda, la investigació en comunicació està condicionada per diferents factors burocràtics, per la manca de recursos econòmics i per la dependència del finançament d'institucions públiques i privades. Aquests fets dificulten l'aparició d'aportacions acadèmiques que contribueixin a millorar la qualitat de la informació i al progrés de noves formes de comunicar-nos més democràtiques, plurals i interactives.

El pes del mercat també afecta la comunicació artística, distorsionada per les mentides i per la banalització i la corrupció de la cultura. Encara s'han de solucionar qüestions com

l'educació en comunicació, l'educació de l'art, la distribució cultural, els drets d'autor, etc.

Malgrat tot, hi ha diversos signes de canvis. Fa temps que els usuaris s'organitzen mitjançant associacions per denunciar els excessos de la *telescombrària*, amb especial èmfasi en la defensa dels menors. També cal destacar el desenvolupament de les noves tecnologies -sobretot vinculades a Internet- que han facilitat la participació dels ciutadans i, per tant, l'intercanvi d'informació i de punts de vista.

Per altra banda, milers d'entitats socials a Catalunya ja dissenyen les seves pròpies estratègies de comunicació mitjançant gabinets de premsa, pàgines web, blocs o revistes. Amb tot, l'accés als mitjans de comunicació de masses continua essent el seu assumpte pendent.

En resum: on altres veuen crisi, nosaltres veiem necessitat de canvis i noves oportunitats per continuar construint formes que ens ajudin a comunicar-nos millor entre totes. Unim-nos i exigim els nostres drets. La comunicació és cosa de tots i totes.

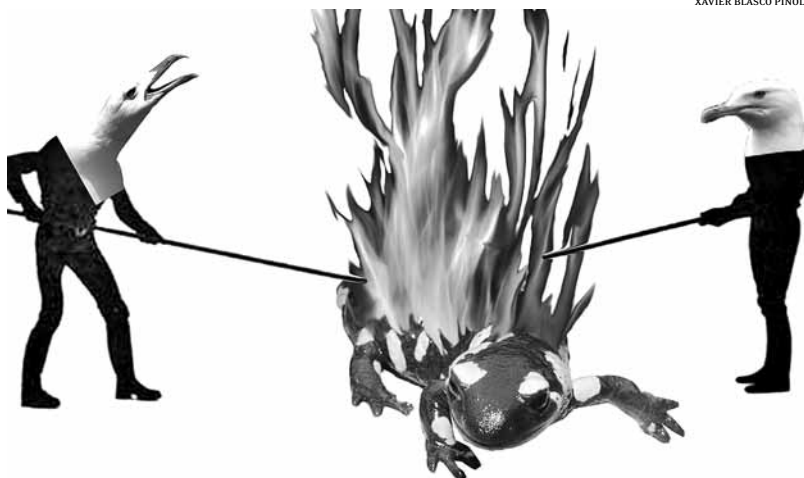
+ INFO

<http://fscomu.blogspot.com>

, impressions

Joni Sahun • Antisistema i empresari artístic
opinio@setmanaridirecta.info

Què ha passat?

XAVIER BLASCO PIÑOL

Ahir me'n vaig anar a dormir tot ratllat i no he pogut descansar gaire, tot just abans de ficar-m'hi al llit em vaig assabentar... Sonà el telèfon, vaig respondre i, a l'altra banda del no res, la veu del Sergi: "T'has assabentat?" i la meua resposta, mig demanant més informació, mig d'indignació, "Què?", petita explicació, aclariment d'alguns dubtes amb quatre dades i, després de tallar la conversa, neguit, neguit i mala sang.

Dues qüestions es repeteixen al meu cap un cop rere l'altre: Què ha

passat? I: com ha estat possible? I torna-hi, què ha passat? Com ha estat possible? Intento pensar, respondre'm les preguntes que formula automàticament el meu cap, però la indignació no em permet utilitzar el cervell sota unes condicions mínimes i, aquest, de manera mecànica, com una màquina escurabutxaques, torna-hi: Què ha passat? Com ha estat possible?

Avui, tot i no haver dormit gaire, com he dit, començo a ser capaç d'entendre que el grup basc Su Ta Gar havia d'actuar la primera setmana de febrer a la sala Sala-

mandra de l'Hospitalet de Llobregat (que també acull la Casa de la Música Popular però que no només és això) i que, després de la ja típica campanya de mentides dels feixistes, els propietaris de la sala van decidir suspendre l'actuació i, de retruc, tirar per terra la feina de molts anys de tot un país contra la censura. Recordem que, des que el PP va perdre la presidència del Govern, a Catalunya no s'havia viscut cap situació semblant i que quan es va produir, amb Aznar de president, sempre era passant per la Delegació del Govern a Catalunya

ja que cap altra institució li seguia el joc.

Tot i això, lamentablement, tots hi estàvem avisats que treballar amb segons qui pot comportar un risc i, si Salamandra decideix programar Su Ta Gar sap a què s'arrisca; això no és cap novetat ja que aquest grup ha actuat altres vegades a la mateixa sala. I doncs, per què aquesta vegada van decidir suspendre el concert? Doncs, per desgràcia, la resposta és fàcil i curta: van cancel·lar l'actuació perquè el PP es va queixar. Ni més ni menys, aquesta és tota la raó que he pogut esbrinar, no van haver-hi amenaces ni res més seriós que un dels clàssics comunicats de partit. No es va suspendre per evitar enfrontaments perquè mai s'han produït enfrontaments en un concert així, és més, ningú trucà als Mossos per demanar protecció per un acte legal, al contrari, els Mossos van trucar a la sala per donar suport a la campanya d'intimidació. Tampoc es suspengué per les subvencions que rep la sala ja que, en teoria, tant l'Ajuntament com la Generalitat (que són els qui financien la Casa de la Música Popular) donaren suport al concert a través de la batllessa i el cap de Música de l'ICIC (Institut Català de les Indústries Capitalistes) respectivament, tot i que cap dels dos tenia res a veure amb l'organització del concert.

Llavors? Llavors no serveix de res buscar culpables i el que hem de fer és moure fitxa ja per que això no torni a passar, tenim una xarxa social prou forta. És molt important donar suport a Salamandra, perquè, tot i aquesta nefasta decisió de

suspendre l'espectacle i no dir-ho en veu molt alta, som conscients que hi treballen des de la llibertat d'expressió; se'ls ha de donar suport per a que no se sentin sols la propera vegada i sàpiguem, a més, que no hi ha dues opcions possibles, que si decideixen fer diners amb aquests tipus de grups han d'entendre que també en poden perdre diners.

Des que el PP va perdre la presidència del Govern, a Catalunya no s'havia viscut cap cancel·lació de concert per censura

I no es tracta de parlar per parlar, reconeixem el valor cultural de les sales de concerts que, tot i ser empreses privades, assumeixen el fet de poder perdre pasta amb les actuacions pel seu amor a la música en viu. Però aquí, a més de la música en viu que moltes vegades subsisteix gràcies a aquesta empresa privada, el que està en joc és la llibertat d'expressió i, enfront aquesta, el poder de difamació de partits, grups i entitats de l'extrema dreta. Confiem en què aquesta empresa privada sàpiga lluitar per la llibertat d'expressió igual que ha lluitat sempre per la música en viu, perquè és una feina de tots, inclosos els empresaris.

Pau Juvillà • Militant de la CGT i membre del Secretariat Nacional de la CUP
opinio@setmanaridirecta.info

Memòria

Fa dies em vaig trobar un company del sindicat que fa tres o quatre anys que hi milita activament. Vam parlar de la federació local, dels canvis que hi ha hagut després de la darrera assemblea, on es va escollir un nou secretariat, i de com estan funcionant les coses.

Li vaig preguntar pel Paco, fa dies que no el veig i em sembla que ja no passa tant pel sindicat. Ell em va respondre que ho fa esporàdicament, però no li va donar més importància, segurament perquè no sap qui és el Paco Núñez, més enllà d'aquella persona que ha vist alguna vegada al local.

Des que em vaig afiliar al sindicat -i d'això ja fa més de 15 anys-, el Paco va ser sempre la referència a Lleida. Estigué al capdavant del sindicat quan anava bé i quan no hi anava tant, també.

La memòria és efímera i cal que reprenguem el fil per continuar-lo fins a generacions més joves

I de ben segur que, si avui tenim una federació local de la CGT força important a Lleida, és gràcies a ell. Ha estat en totes les lluites importants de reivindicació dels drets de les treballadores i els treballadors de Ponent, assessorant-los però també participant-hi. Una persona íntegra i llibertària.

És només un petit exemple, però en d'altres espais on milito també passa el mateix, suposo que pel buit generacional que hi ha en bona part del moviment, diguem-ne anticapitalista, que no ha permès que arribés el fil d'aquests referents més locals.

No es tracta que esdevinguin exemples a imitar ni molt menys

No es tracta que esdevinguin exemples a imitar, sinó que, el fet que es trenqui el fil de les experiències i les lluites que han dut a terme, ens obliga a repetir-les

ídols a qui cal seguir, sinó que, el fet que es trenqui el fil de les experiències i les lluites que han dut a terme, ens obliga a repetir-les, ens resta cohesió i fa que esdevinguem el nou inici d'un moviment que ja ha existit i que compta amb exemples més que notables que ens serveixen de base, una base importantíssima sobre la qual podem créixer. Una base en relació a les lluites i les experiències personals íntegres i de combat.

És, en part, la nostra obligació: reprendre el fil i continuar-lo fins a les generacions més joves perquè aquestes agafin el testimoni. La memòria és efímera.

Enric Duran • Activista pel decreixement
opinio@setmanaridirecta.info

Confluint en les estratègies d'acció en el context de crisi

Sovint, quan parlem de diferències entre moviments socials, pensem en ideologies, en diferències de com entenem que hauria de ser l'alternativa al capitalisme. Sense desmerèixer aquest tipus de diferències, jo vull dedicar unes línies a un altre tipus de discrepàncies. Són les que es donen a l'hora de decidir sobre les estratègies d'acció.

Si ajuntem la desobediència i l'alternativa podem arribar a construir un canvi per tota la societat

De sempre, molts moviments socials opten per la protesta, per la mobilització al carrer, per la visualització del conflicte, per la recollida de signatures, per diverses eines que solen tenir un doble objectiu: per una banda, sensibilitzar la població sobre la temàtica objecte de lluita i, per l'altra, provocar canvis en les decisions públiques a través de la pressió, entenent que són reivindicacions que -si bé no canviaran la societat de cop- poden anar generant una consciència que arribi a ser capaç de canvis més grans. Però, si se'n vol criticar aquesta estratègia d'acció, ens poden recordar que els èxits acostumen a ser pocs i que, quan l'Estat cedeix, ho fa només perquè després hi guanyarà més amb la desmobilització que seguirà.

D'altra banda, durant els darrers cinc o deu anys i de la mà d'experiències precursors als anys noranta, que al seu torn tenien altres referents històrics i internacionals, s'han estès iniciatives que no es conformen amb negar i reivindicar que la seva activitat quotidiana ja era una estratègia d'acció transformadora. Es tractaria, doncs, de construir ara i aquí el món que volem. Recordem els nombrosos centres socials i ateneus, les cooperatives, els mitjans de comunicació independents, els horts comunitaris, les escoles lliures, els mercats d'intercanvi i tot allò que s'ha posat en marxa durant el darrer quinquenni. Aquestes iniciatives miren d'enxarxar-se per donar-se suport mutuament en el dia a dia. No tenim una alternativa, deïem, en tenim moltes! Però qui ens volia criticar ens recordava que les nostres pràctiques es quedaven en àmbits molt reduïts i que les nostres propostes més àmplies es reduïen a àrees concretes que no integràvem en una sola proposta.

Mentre això succeïa, durant aquests anys, hem après que la principal feblesa del sistema econòmic és que necessita créixer. Per créixer, ha augmentat el ritme d'endeutament dels darrers anys i, ara, la veritat li està passant factura en forma d'aquesta crisi que podria ser l'inici de la fi d'un sistema que ja ha esdevingut impossible. En aquest camí d'aprenentatges, la idea del decreixement ens ha estat vàlida i ens ha ensenyat que podem vincular les pràctiques concretes i la crítica global: una primera eina pel retrobament de línies d'acció.

Ja en un context excepcional com és aquesta crisi sistèmica ac-

PACO GARABATO

tual, és fonamental que les diverses estratègies d'acció es trobin encara més i no hauria de ser tan difícil

És el moment i tenim molta feina per fer. Hauré de combinar l'acció en conflicte amb l'acció alternativa

perquè, en el fons, ens podem adonar que, si ajuntem la desobediència i l'alternativa, podem arribar a construir un canvi que sigui per tota la societat, ja que sense el conflicte, l'alternativa s'acaba convertint en fugida.

Arribats a aquest punt, és el moment de deixar de *demanar* als governs que dirigeixen uns estats que estan més a prop de fer fallida que no de respondre realment a les necessitats de les classes populars. El que cal és organitzar-nos per ajudar-lo a caure i substituir-lo i, més enllà d'això, preparar-nos per evolu-

cionar d'una manera de viure basada en la competència, l'individualisme i la submissió voluntària a una altra basada en la cooperació social, la col·lectivitat i l'autogestió.

És el moment i tenim molta feina per fer. Hauré de combinar l'acció en conflicte amb l'acció alternativa. Des de l'autogestió a les empreses fins a la comunitat rural, totes són accions necessàries i aquí és on s'han de trobar les diverses estratègies d'acció que, fins ara, han conviscut en paral·lel.

Montse Cervera Rodon • Participant de la Campanya pel Dret a l'Avortament Lliure i Gratuït

No es pot negociar amb l'autonomia de les dones

La proposta de modificació de la llei sobre avortament del PSOE -que ja ha passat al Govern tot i que encara no és definitiva, almenys pel que fa als terminis- no resol els principals problemes que havíem plantejat des del moviment feminista durant tots aquests anys. I si no canvia, trenca i aparca una de les possibilitats de donar suport als drets sexuals i reproductius de les dones.

Per nosaltres, el dret de decidir és l'eix fonamental que ha de centrar qualsevol proposta de llei. No entenem que només es reconegui que les dones tenim capacitat de decidir fins les catorze setmanes -aquesta és la proposta de sortida- i després continuem amb un sistema d'indicacions que ja ens havia creat tants problemes

fins ara; no entenem que altres puguin decidir i interpretar per nosaltres: jutges, marits, metges... Amb l'agregant que es manté el termini de 22 setmanes en els casos de malformació fetal greu i en casos de risc per la salut física i psicològica de

Per nosaltres, el dret de decidir és l'eix fonamental que ha de centrar qualsevol proposta de llei

la mare. En aquests casos fins ara no hi havia termini. Això representaria que un 10% de les dones que es troben en aquestes situacions concretes haurien de viatjar a altres països, si és que s'ho poden permetre, per avortar.

No hi ha proposta de despenalització total, malgrat les notícies aparegudes als mitjans de comunicació. Serà -com amb la llei actual- una despenalització parcial fins al termini que finalment es decideixi. Que l'avortament surti del Codi Penal és fonamental per garantir els drets sexuals i reproductius i la seguretat de les dones; i també dels i les professionals.

Ens semblen positives i esperem que es desenvolupin les mesures sobre l'accessibilitat dels mètodes contraceptius, l'educació

afectivosexual obligatòria, la regulació de l'objecció de consciència

L'Església reitera que les dones que avortem estem excomunicades, però els legisladors no. Ja no queda cap excusa per modificar aquesta llei i fer-ho bé

cia i la formació de professionals. I la possibilitat de decidir des dels setze anys. Totes aquestes mesures formaven part de les nostres reivindicacions. Però ens preocupa que no es faci cap esment de la voluntat de cobrir la demanda d'interrupcions de la gestació a la sanitat pública. Per tant, desitgem que la formació de professionals i la regulació de l'objecció de consciència vagi acompanyada d'un pla i d'un compromís per dur a terme els avortaments dins el sistema de la sanitat pública.

L'Església ha reiterat que les dones que avortem estem excomunicades, però els legisladors no. Per tant, ja no queda cap excusa per modificar aquesta llei i fer-ho bé. Aquest cop sí.

, impressions

. A LA CANTONADA

GASTRONOMIA

S'acaba l'hivern

Roger Sánchez Amat. CUINER

Quan encara el fred no ha marxat, ja ens sorgeix la necessitat de celebrar àpats col·lectius a cel obert. Desafiant el mal temps, les calçotades i les xatonades marquen el final del cru hivern. Encara la primavera no ha fet esclatar la natura, que ja ens afanyem a sortir al camp o al carrer. Sembla que tinguem pressa per recuperar el temps perdut. Quina dèria! Però encara resulta més singular si ens aturem a pensar quins en seran els protagonistes: uns ceballots malgirbats, una varietat arrissada de l'endivia i una salsa d'un vermell marronós. I és que, acostumats a uns hàbits cada cop més carnívors, a la marginació progressiva de les hortalisses a simples guarnicions (un paper secundari dins els nostres àpats) i als grans tiberis on abunden els cadàvers, com apuntarien els herbívors més intransigents, sorprèn que uns simples vegetals adquireixin tanta importància. D'una banda, el calçot, un grill de ceba conreat de manera especial, calçat amb terra per a obtenir la forma desitjada (d'aquí ve el nom). De l'altra, l'escarola, un planta hortícola de gust fort, que perd l'amargor característica amb les primeres gelades. I per amanir-ho tot, una salsa base per a la salbitxada, el romesco o el xató, i on coincideixen productes profundament genuïns: la fruita seca, les nyores, els alls, l'oli o el vinagre.

Les calçotades són conegudes per tothom, i pocs s'escapen de passar almenys un cop a l'any pel ritual. Paradoxalment, es tracta d'un costum força nou, ja que fou a principis del segle xx que es començaren a fer al Baix Camp, i no es van popularitzar fins els anys setanta. Ara se'n celebren per tot arreu. Resulta una satisfacció tan gran assistir a una calçotada que ens passem tot el febrer esperant en candeletes quan n'arribarà la primera. I quan és el dia, ens plantem allà on sigui, amb la gana oberta i desitjant deglutir calçots a dojo. Abans ja haurem pogut ensumar l'olor de la brasa i el singular aroma dels ceballots escalivant-se. És quan ens entra un pessigolleig al cos similar al primer cop que realitzem una acció per la que ens delim bojàment. I cada any el mateix. Fins i tot, si la temporada és prolífica, n'acabarem farts i fartes. Ja ho tenen això les calçotades... Una vegada entaulats, no pots parar d'endrapar. La salsa és important. Si falla, pot provocar gran decepció, com també passa si ens quedem curts en nombre. I és que és difícil afartar-se de calçots, ja que no omplen. Si bé la salsa aporta certa sacietat, és la carn a la brasa la que ens fa dir prou.

Les xatonades no estan tan esteses, i difícilment se'n celebren fora del seu àmbit tradicional, el Penedès i el Garraf. Ara bé, és un costum del tot recomanable, ja que, a més de ser un àpat col·lectiu amb productes deliciosos i sans, el seu origen és molt estimulant. Coincidint amb el Dijous Gras i Carnestoltes, antigament s'encetaven les bótes de vi nou, una fita molt celebrada a pagès. No s'escatimaven recursos, i els millors peixos salats i les millors verdures d'hivern servien per enaltir el moment. Tot regat amb vi i xató, una de les joies culinàries d'aquest país. Tanmateix, el seu mateix nom ens indica l'origen: quan el vi era al punt, es procedia a aixetonar la bóta per a que comencés a rajar. De l'estri que s'utilitzava, l'aixetó, prové el terme. A la hivernal amanida l'acompanyen truites de temporada: carxofes, d'espínacs, pèsols... Com a les calçotades, la carn torna a ser un mer auxiliar. I per a arrodonir-ho, taronges o merengues. Complet, suculent i saludable. Aprofito per a fer una crida a la societat civil catalana: a les calçotades, afegim-hi les xatonades!

. EL CIGALÓ

"I tu, per què ja no dibuixes?"

Aquiara. DIBUIXANT I MÚSIC

LÈLIA

M'he trobat Aquiara a una festa il·legal a Cal Suís (Esplugues de Llobregat) i entre riures he decidit abordar-lo.

Paula Pérez.

M'han dit que ets il·lustrador de la DIRECTA?

Són rumors d'aquests que es diuen al mercat... És broma, estic molt content de poder aportar el meu granet de sorra a un projecte com aquest.

Què significa Aquiara?

A casa meva van ser tan originals de posar-me el mateix nom que el meu avi i el meu pare i per evitar possibles mals entesos sempre m'he vist "obligat" a signar amb pseudònim.

M'has respost?

Tens raó... Ara... la resposta del significat supera els 1.500 caràcters del cigaló.

Un resum?

Quan dibuixes estàs tan atent del que fas que aconsegueixes que a la ment

només li interessi l'aquí i l'ara, no com normalment que estem pensant i preocupant-nos pel que ja ha passat o el que ens passarà.

Per què dibuixes?

La pregunta seria perquè tu ja no ho fas? A totes, de petites, ens agrada dibuixar però arriba el dia en què qui ens envolta (professors, pares, companys...) comença a jutjar el que dibuixem... i aquell dia la cagues, deixes d'expressar-te mitjançant el dibuix perquè passa a ser més important el resultat i el què diran que el fet que gaudeixis dibuixant. Una més de les mil cares i formes de repressió.

M'han dit que també toques la guitarra a un grup de música?

Estàs ben informada, eh, doncs sí, Mane Chao. Un dia cansades que en Manu Chao no vingués mai a tocar al nostre poble vam decidir tocar nosaltres mateixes les seves cançons... Estem verds, encara ens falten molts asajós! Però si verds estem així...

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Triomf de la societat civil

Jordi Oriola i Folch
Barcelona

Aquest dimarts vaig declarar als jutjats de Madrid junt a 59 companys i companyes. El 2000 havíem organitzat, sense diners i amb l'esforç de 20.000 activistes, un referèndum popular contra el deute extern que va aconseguir més d'un milió de vots a tot l'Estat. El 96% dels i les votants van demanar l'abolició del deute extern que permet l'Estat espanyol ingressar un 0,8% del PIB dels països empobrits, mentre que l'ajuda al desenvolupament ronda el 0,3%, lluny del 0,7% exigint des de 1971 a l'ONU. Tot plegat demana una reflexió en profunditat de les estructures i dinàmiques internacionals. Però com que el govern del PP llavors (i el del PSOE en l'actualitat) no escoltaven aquesta corrent d'opinió molt estesa a la societat espanyola, vam manifestar-nos, acabant amb una asseguda pacífica a les escales del Congrés dels Diputats que va ser reprimida amb injustificada violència extrema per part de la Policia Nacional. Vuit anys després cinc policies són jutjats i, com a precedent inèdit, dos d'ells, oficials de policia, se'ls acusa per haver ordenat la càrrega. Tot i que possiblement seran absolts de la condemna a 65 anys de presó que es demana per al cap més alt, l'acusació és molt important perquè mai s'havien questionat les ordres, només les maneres d'alguns antiavalots. Això disminueix la impunitat amb la qual actuen els caps d'antiavalots, també a casa nostra amb els Mossos. Malauradament per a la democràcia del nostre país, els mitjans de comunicació han amagat la notícia a la ciutadania. Uns

mitjans perquè responen als interessos del PP, que va tenir responsabilitat en aquells fets, i els altres mitjans perquè responen al PSOE que no volen qüestionar la policia que ara comanden ells. Tot plegat, un triomf de la societat civil, però un suspens per als mitjans de comunicació.

Paiporta. Crisi i racisme

(Publicada a www.annanoticies.com)

Fa uns dies, uns centenars de persones es manifestaven a Paiporta, colpejats pel dolor davant de l'assassinat d'una dona, irritats per una crisi que colpeja els més dèbils però, sobretot, manipulats pels feixistes d'Espanya2000 que, com a autèntica carronya, aprofiten totes les oportunitats que els brinda l'hipòcrita sistema capitalista per a desenvolupar el seu discurs culpabilitzant la immigració i el separatisme de tots els mals.

"L'esquerra", i els "demòcrates" en general, s'han acontentat amb una condemna institucional i han mirat cap a un altre costat. Ni devem ni podem renunciar a combatre el feixisme, explicant la seva profunda connexió amb el capitalisme i fent visible que les hordes que ara s'entrenen contra els i les immigrants demà carregaran, si no els frenem a temps, contra el conjunt de les classes treballadores.

Avui no es pot parlar simplement de migracions. Quan milions de persones es traslladen dia a dia, quan els sistemes de comunicació acurten les distàncies en el temps i en el territori i quan el capitalisme ho globalitza tot per a afavorir l'exploatació, els fluxos demogràfics formen part de la realitat. I des d'eixa realitat cal apostar per

un canvi de paradigma, per superar el capitalisme, el racisme, la xenofòbia, el masclisme...

Jutges incentivats, funcionaris...

Lluís Parera
Barcelona

Mira tu per on, avui m'assabento per la tele que la mesura que acorden jutges i Govern per a modernitzar la justícia d'aquest país i de pas no fer vaga (els jutges), no és equipar les oficines de més, i sobretot més eficaços, mitjans materials, ni de millorar la formació d'un personal majorment de gran professionalitat, ni la de motivar i protegir les persones treballadores de les calumnies fetes per cert periodista -exfuncionari. No, en absolut, la gran mesura és, ni més ni menys, una bona pujada retributiva (conveniment maquillada: alguns estem en crisi) que facin encara més grans les ja ben farcides butxaques d'aquests grans tòtems de la nostra jove democràcia.

Sí senyor. I jo, demà, vulgar funcionari, esclau social, insultable i trepitjable (com ho és la gran majoria de la classe obrera d'aquest país), faré més hores que un rellotge, suportaré els abusos dels meus correlacionats superiors, el menyspreu als meus drets de l'administració -en el meu cas, la catalana- i, per descomptat, no oblidaré posar bona cara a tots els ciutadans que vindran a reclamar-me a mi allò que haurien de reclamar al tòtem de torn. Mentrestant, a l'aire continuaran sonant les típiques-tòpiques-cansines anècdotes mai demostrades. Visca el senyor ministre de Justícia i la seva homòloga a Catalunya. Què caram!

, així està el pati

Ocupació frustrada d'un institut a Girona | PÀG. 11

Al·legacions en defensa de Collserola | PÀG. 12

Fre judicial a la implantació de parcs èdics | PÀG. 13

Pàrquing de camions sobre un solar d'equipaments | PÀG. 17

QUECHUA

CATALUNYA · EL GRUP EULEN GUANYA L'ADJUDICACIÓ D'UN PROGRAMA SOCIAL TOT I ARROSSEGAR CONFLICTES DE PRECARIETAT LABORAL

La Generalitat adjudica els plans de desenvolupament comunitari a un grup empresarial d'ETT i seguretat privada

Neus Ràfols
redaccio@setmanaridirecta.info

El Departament de Governació i Administracions Públiques ha adjudicat el desenvolupament i la gestió dels plans de Desenvolupament Comunitari (PDC) a barris d'habitatge social de setze municipis de Catalunya a Eulen Servicios Sociosanitarios. El programa té l'objectiu de fomentar la cohesió social als barris a través d'intervencions de formació per la inserció laboral i d'atenció als col·lectius amb més risc d'exclusió social, entre d'altres iniciatives, en coordinació amb els ajuntaments respectius i el teixit associatiu de cada territori.

Anteriorment, l'administració havia adjudicat el desplegament dels PDC a entitats sense ànim de lucre

L'empresa a la qual ha adjudicat el servei el Departament pertany al Grup Eulen, conegut per la seva companyia de serveis de seguretat privada, Eulen Seguridad. Una altra branca empresarial del grup és Flexiplan, prestadora de serveis de treball temporal i fundadora de l'organització patronal del sector. A més, Eulen arrossega múltiples episodis de queixes sindicals, entre ells, el conflicte obert recentment per les treballadores de la neteja de centres escolars a Reus, o per les condicions de precarietat econòmica dels monitors del Programa de Centres Oberts de la Junta de Castella i Lleó.

Fotografia de la campanya de promoció corporativa del grup Eulen

L'anunci de l'adjudicació va sortir publicat al DOGC el mes passat. El text especifica que el servei es va adjudicar per un import d'1.200.000 euros, 50.000 menys que el pressupost base de licitació.

Anteriorment, l'administració autonòmica havia adjudicat el desplegament dels PDC a entitats del tercer sector sense ànim de lucre, com la Federació d'Associacions de Veïns d'Habitatge Social de Catalunya. Aquesta organització desplegava les actuacions a partir de les associacions de veïns i veïnes dels barris, amb la complicitat d'altres entitats i agents socials de cada territori. Enguany és la primera vegada que la gestió dels PDC va a parar en mans d'una multi-

nacional espanyola que té empreses dedicades a l'externalització dels serveis de neteja, a la logística, al telemàrqueting, al manteniment d'edificis, a la seguretat privada i al treball temporal i que opera a onze països més: Portugal, Mèxic, Costa Rica, l'Argentina, Xile, Nicaragua, Panamà, la República Dominicana, l'Uruguai i el Perú.

El plec de prescripcions tècniques del contracte detalla que els PDC es desplegaran als municipis de Badia del Vallès i Ripoll i als barris del Pomar i de Bachs-Bufalà de Badalona, la Trinitat Nova de Barcelona, Font Santa de Cornellà de Llobregat, Centelles de Constantí, el Pla del Remei de Vic, el Gornal i la

Florida de L'Hospitalet de Llobregat i Joan Carles i Pius XII de Lleida. També a La Font dels Capellans, el Xup i la Balconada de Manresa; a Sant Josep Obrer de Reus; a Rubí 128-Ca n'Oriol de Rubí; a Espronceda, Campoamor i Arraona Merinals-Can Gambús de Sabadell; a Camp Clar, Riu Clar i Torreforta de Tarragona i a Can Jofresa, Montserrat, Vilardell, Torresana, Can Tussell, Pla de Bonaire i Sant Llorenç de Terrassa. Paral·lelament, l'adjudicació del servei contempla el desenvolupament i l'execució d'actuacions de dinamització als barris de Sant Roc i Montigalà-Batlòria de Badalona, a Santa Eulàlia de Berga i al barri d'Egara de Terrassa.

El Grup Eulen i el seu passat

Eulen Servicios Sociosanitarios va viure un conflicte laboral, denunciat pels sindicats l'any 2005, amb els monitors que treballaven al Programa de Centres Oberts de la Junta de Castella i Lleó. En aquest episodi, els treballadors van denunciar que cobraven un salari de 13 euros per dia treballat (una jornada de sis hores i mitja), tot i que segons el conveni els corresponia una remuneració de prop de 40 euros.

A aquest conflicte -sumat a d'altres problemes relacionats amb les empreses de neteja i de seguretat privada del grup-, se li ha d'afegir el naixement tèrbol de la pròpia Eulen, fundada per D. David Álvarez Díez, també propietari de la Bodega Vega Sicilia. Tot i que l'embrió del grup, La Central de Limpieza El Sol, va néixer el 1962 per donar serveis de neteja, Álvarez va engegar Procesa -l'actual Eulen Seguridad- dotze anys després. Aquesta companyia va ser pionera a l'Estat espanyol en el servei de prestació de seguretat privada, aprofitant el mercat obert per una nova normativa legal -encara franquista- que establia l'obligatorietat de contractar aquests serveis als bancs, les caixes i altres entitats de crèdit.

Álvarez també va ser pioner en la prestació de serveis de treball temporal a l'Estat espanyol. El 1994 va crear l'empresa Flexiplan, emparada per la nova llei reguladora de les ETT.

Paral·lelament a aquesta trajectòria del grup, la premsa s'ha fet ressò del perfil polític del patriarcat d'Eulen, relacionat amb noms dels cercles de l'expresident del govern espanyol, José María Aznar, i de Jaime Mayor Oreja i de les esferes patronals, com l'expresident de la Confederació Espanyola d'Organitzacions Empresariales (CEOE), el desaparegut José María Cuevas, o el que va ser president d'Endesa, Rodolfo Martín Villa.

, així està el pati

BARCELONA • CIVISME

Clausuren per la força el casal antiprohibicionista de l'ALA

Albert Martínez
redaccio@setmanaridirecta.info

L'històric Casal de l'Associació Lliure Antiprohibicionista (ALA), situat al carrer dels Salvador del districte de Ciutat Vella, va ser clausurat i precintat el matí del dimecres 18 de febrer. Agents antidistúrbis i policies de país de la Guàrdia Urbana van executar l'ordre signada per la regidora del districte, Itziar González. L'Ajuntament justifica la seva actuació en una suposada manca de renovació de la llicència d'activitats com a associació cultural. Des de l'assemblea del Casal asseguren que això només és una excusa. A través d'un comunicat demanen l'anul·lació immediata de l'ordre de tancament dictada des del consistori i la reobertura del local. L'assemblea fa una crida a la solidaritat i qualifica la decisió de la regidora socialista de "gravíssim abús de poder". L'espai de l'ALA es va inaugurar l'any 1993 i, des d'aleshores, ha acollit nombroses activitats musicals, culturals i reivindicatives: xerrades, jornades, videofòrums i recitals de poesia. La gent del Casal també ha estat l'organitzadora de les marxes per la despenalització de les drogues i les festes de Sant Canut. Escriptors i especialistes en drogues com Antonio Eschofo, Gaspar Fraga, J.Ott, J.S.Bousó, Javier Esteban, Joop Omen i Ethan Nadelmann han fet xerrades públiques en aquest local, ara clausurat. Des del Casal demanen l'enviament de cartes de protesta al districte de Ciutat Vella (a l'atenció d'Itziar González), al carrer Ramelleres 17 de Barcelona (08001) o l'enviament de correus electrònics a través de la web www.bcn.es/ciutatvella o ciutatvella@www.bcn.es.

EL BRUC • ACCIÓ DIRECTA

Enderroquen de nou el brau d'Osborne

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

La gran silueta del brau publicitari L'Osborne instal·lada al municipi del Bruc, al peu de la muntanya de Montserrat, va tornar a desaparèixer la matinada del 24 de febrer. Els pilars de ferro que mantenien dempeus tota l'estructura van ser serrats i la figura es va ensorrar. Un veí se'n va adonar a primera hora del matí i va avisar els Mossos d'Esquadra. Segons la policia autonòmica, es desconeix l'autor o autors de l'acció i s'ha obert una investigació per aclarir-ho. D'altra banda, al municipi del Bruc han aparegut cartells que convoquen una concentració de rebuig a la simbologia feixista. La cita és el dissabte 7 de març al migdia a la plaça de l'Ajuntament. Aquest plafó -l'únic d'aquesta empresa licorera que encara hi ha a Catalunya- ja havia estat sabotejat i destrossat en diverses ocasions,

PAÏSOS CATALANS • LES ENTITATS FEMINISTES CONSIDEREN INSUFICIENTS ELS AVENÇOS

Es presenta la proposta de reforma de la llei de l'avortament al Congrés espanyol

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

La Raquel va avortar quan tenia setze anys, després de quedar embarassada de la seva parella per accident. Malgrat considerar-se prou madura per prendre una decisió per ella mateixa, es va veure obligada a involucrar-hi la seva mare, ja que era menor i legalment estava mancada del dret de gestionar el seu propi cos.

Va assistir a la consulta d'una ginecòloga, que la va derivar a una clínica privada on la van intervenir, previ pagament de 500 euros. Afirma que gairebé ni la van examinar, simplement li van preguntar si el fet de tirar endavant la gestació li suposava un risc psicològic i ella va assentir. Així, les dues professionals que l'atenien van donar el consentiment per interrompre l'embaràs, aprofitant-se al tercer supòsit contemplat a l'article 417 bis del Codi Penal espanyol, que permet avortar en cas que existeixi un risc físic o psicològic per la dona, sense límit de temps. La llei recull dues indicacions més sota les quals és legal practicar la interrupció de l'embaràs: en cas de violació -sempre que l'agredida hagi denunciat i dins les dotze primeres setmanes de gestació- o si el fetus pateix algun tipus de malformació, cas que amplia el termini fins les 22 setmanes, moment en què l'embrió és viable, és a dir, capaç de sobreviure separat de la mare.

La història de la Raquel és la de les 4.000 dones que, cada any, se sotmeten a una interrupció de l'embaràs als Països Catalans. O, si més no, la del 97% que ho fan sota l'emparedat del risc psicològic, que permet una interpretació molt flexible. Precisament, una suposada aplicació arbitrària d'aquest tercer supòsit va portar, el desembre de 2007, a la detenció de set metges que practicaven avortaments "sense haver examinat les pacients", segons fonts judicials. Arran dels fets, les plataformes i col·lectius que reivin-

Autoinculpacions pel dret a l'avortament lliure i gratuït

diquen l'avortament lliure i gratuït van recuperar la lluita iniciada els anys 70, que va culminar amb l'aprovaçió del marc legal actual. La revifada de les mobilitzacions ha generat una forta polèmica sobre l'obsolescència de la Llei Orgànica sobre l'avortament de 1985, que ha arribat fins el Congrés dels Diputats espanyol.

Així, fa uns mesos, es va crear una subcomissió dins l'òrgan legislatiu encarregada d'estudiar la viabilitat d'una reforma del Codi Penal que despenalitzés la interrupció voluntària de l'embaràs. La proposta d'aquest grup, que va ser aprovada el 23 de febrer per la Comissió d'Igualtat del Congrés, recull com a principal novetat el canvi del sistema dels tres supòsits a un sistema de terminis, segons el qual l'avortament seria lliure abans d'un determinat període de gestació, però igualment supeditat a la decisió del personal mèdic un cop superat aquest plaç. Els terminis que es dis-

cuteixen per l'avortament lliure van de les dotze setmanes que contempla la legislació francesa -defensada pel PSOE- fins a les 24 setmanes, termini utilitzat al Regne Unit -que proposen ICV, IU i Esque-

Amb el sistema de terminis proposat per la cambra, l'avortament seria lliure abans d'un determinat període de gestació

rra. El text recull alguns avenços, com la possibilitat que les joves de setze anys puguin avortar sense el

consentiment dels pares, la regulació de l'objecció de consciència dels metges o els nous plans sobre educació sexual i afectiva, però no resol les principals demandes dels col·lectius feministes: la despenalització i el dret de la dona a decidir. Així, la Campanya pel dret a l'avortament lliure i gratuït ha manifestat el seu desacord amb la proposta, ja que desregula l'avortament fins un determinat període, però el restringeix encara més en el cas de les malformacions del fetus, que sovint són diagnosticades més enllà de les 22 setmanes.

La plataforma considera que la proposta de reforma "no resol la problemàtica dels terminis ni suposa una despenalització total, a més de no prendre cap compromís respecte la cobertura dels avortaments dins la sanitat pública". El text aprovat serà remès al Govern espanyol, que elaborarà un projecte de llei que se sotmetrà a votació abans de finals d'any.

Entrevista a Maria Olivella, treballadora de l'Associació de Planificació Familiar de Catalunya i Balears (APFCIB)

QUINA ÉS LA PROPOSTA A NIVELL DE TERMINIS I INDICACIONS QUE PROPOSA L'APFCIB?

En primer lloc, la despenalització de l'avortament i la seva normalització com a procediment sanitari, l'elaboració d'una llei civil -i no penal, com l'actual- que permeti que les dones puguin avortar per decisió pròpia fins les 24 setmanes de gestació. A partir de llavors, s'hauria de permetre per indicació mèdica, si hi ha risc pel fetus, sempre amb el consentiment de la dona. A nivell de finançament, penso que s'hauria d'incloure a la cartera de serveis de la xarxa sanitària pública.

PER QUÈ S'INCLOU L'AVORTAMENT DINS EL DRET AL PROPÍ COS?

El dret al propi cos fa referència a la lluita contra una de les dimensions del patriarcat com a sistema d'organització social. Una dimensió que es basa en la necessitat de controlar els cossos de les dones i, així, la reproducció dins la societat. Un control que pot ser més directe o més subtil en funció del tipus de societat patriarcal on ens trobem. D'aquesta manera, es garanteix que les dones serveixen la seva funció reproductiva, però també com a font de plaer. Controlar el teu cos com a dona significa, doncs, debilitar l'estructura del

sistema patriarcal. I, dins d'aquest empoderament, s'hi inclouen reivindicacions com el dret a l'avortament, a l'anticoncepció, a la maternitat, a la pròpia sexualitat. En definitiva, totes les lluites pel dret a autogestionar els nostres cossos i les nostres vides, sense tutelles de cap tipus.

A QUÈ ES DEU L'INCREMENT D'AVORTAMENTS ENTRE LES JOVES CATALANES?

És cert que han augmentat els avortaments, però s'han de tenir en compte variables com l'augment de població, el fenomen migratori que es nodreix en gran part de noies joves i l'increment de la població femenina en edat fèrtil.

Una dada significativa és que el percentatge d'avortaments entre les dones menors de vint anys s'ha reduït a tot l'Estat espanyol en termes relatius. De totes maneres, recuperant l'argumentació d'un article que vam escriure pel monogràfic de la DIRECTA sobre el dret al propi cos, el problema real són els embarassos no desitjats i no pas l'avortament. I són precisament les causes d'aquests embarassos el que hem d'analitzar. Hem de considerar la manca d'accés del jovent als anticonceptius i les deficiències en la transmissió de coneixements sobre el món de la sexualitat en general.

, així està el pati

GIRONA • LES ESTUDIANTS VAN SER AMENAÇADES I COACCIONADES PER PART DE LA DIRECCIÓ, SEGONS EL SEPC

L'equip directiu impedeix l'ocupació estudiantil de l'IES Vicens Vives

Directa Girona

girona@setmanaridirecta.info

L'ocupació de l'IES Jaume Vicens Vives de Girona havia de ser l'acte final de les jornades de lluita organitzades per les assemblees d'estudiants i el Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) del 16 al 18 de febrer a la ciutat de Girona per mostrar el seu rebuig al procés de Bolonya. Tot i això, les estudiants no van poder dur a terme les accions que havien planificat -una ocupació pacífica i una marató d'activitats-, ja que l'equip directiu va tancar les portes del pati i de l'edifici, tot i que l'acció es va fer durant l'horari en què el centre ha de romandre obert segons el reglament vigent.

L'acció es va fer durant l'horari en què el centre ha de romandre obert segons el reglament

A les sis de la tarda del dimecres 18 de febrer, després d'una manifestació a la qual van assistir prop d'un centenar de persones, una trentena d'estudiants -totes elles del centre- van decidir saltar les tanques i iniciar un debat sobre el procés de Bolonya i les seves conseqüències al pati. Maria Garcia, portaveu de l'Assemblea d'Estudiants i membre del SEPC, va explicar a la Di-

RITXI METAL

ASSEMBLEA D'INSTITUTS I MOVIMENTS SOCIALS AL RECTORAT DE LA UB: Més de trenta assemblees i organitzacions de diferents facultats, instituts de secundària i moviments socials (foto) van assistir el 21 i 22 de febrer a una trobada al rectorat ocupat de la Universitat de Barcelona. L'acte va ser organitzat per assemblees pertanyents a la Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants (CAE) amb l'objectiu de reforçar la lluita en contra de l'aplicació del Pla Bolonya. La jornada va concloure amb la convocatòria d'una nova trobada d'assemblees d'instituts pel proper dissabte 14 de març.

RECTA que va ser llavors quan l'equip directiu -que va afirmar que havia permès l'entrada d'agents de país dels Mossos d'Esquadra al recinte per controlar les activistes- va anar cridant els alumnes de dos en dos i els va fer esperar en una sala fins que vinguessin els seus pares a buscar-los. Tant la por-

taveu de les estudiants com el SEPC van denunciar, en un comunicat, que l'equip directiu havia amenaçat de forma constant de portar les alumnes fins els Mossos si no marxaven del centre i, en algun cas, va arribar a empenyer i cridar alguns dels presents per coaccionar-los. Finalment, les estudiants

van anar marxant de l'institut i, en un comunicat posterior, van instar els serveis territorials d'educació de la demarcació a canviar l'equip directiu de l'IES Vicens Vives.

D'altra banda, el nucli del SEPC de l'IES de Celrà (Gironès) va anunciar en un text enviat a la premsa que

ha arribat a un acord amb la direcció per ocupar el centre durant la nit del dijous 26 de febrer com a acció reivindicativa contra la privatització de l'ensenyament públic i el procés de Bolonya.

Vaga al País Valencià

El SEPC ha convocat una vaga a tots els centres de secundària del País Valencià el mateix 26 de febrer. Amb la voluntat de denunciar "la degradació de l'ensenyament públic valencià", el sindicat estudiantil ha organitzat manifestacions a Castelló, València, Carcaixent, Gandia, Teulada i Guardamar de Segura durant el matí de la jornada reivindicativa. Al manifest fet públic per l'ocasió, sota el títol *Contra la contra. Construïm l'ensenyament popular*, les estudiants exposen que les mobilitzacions són "necessàries" en una regió on, segons elles, el govern del Partit Popular "agreuja la dinàmica d'agressions que des de fa anys està rebent l'ensenyament públic des d'instàncies europees i mundials".

En aquest sentit, el SEPC critica de forma contundent, entre d'altres aspectes, la manca d'inversió en infraestructures públiques, la concertació de batxillerats i la manca de democràcia que pateix, segons el propi sindicat, el conjunt del sistema educatiu valencià. Un altre aspecte que qüestionen durament les estudiants convocants és l'aplicació del procés de Bolonya a les universitats. En aquest sentit, demanen la seva paralització per poder iniciar un debat entre tots els agents de la comunitat educativa.

Consideracions davant d'una acusació d'infiltració policial

Redacció Barcelona

redaccio@setmanaridirecta.info

L'advocat Francesc Arnau ha publicat tres articles al seu bloc a partir del seu relat personal. Davant d'aquestes informacions, la Directa ha contrastat intensament aquestes imputacions a l'entorn laboral, familiar i personal de les dues persones acusades per Arnau i no ha trobat cap element provatori per sustentar-les.

Les afirmacions d'Arnau -col·laborador de la Directa i lletrat de dilatada trajectòria que ha representat multitud d'activistes de moviments i organitzacions davant els tribunals- es van difondre àmpliament per Internet a partir del 23 de febrer i han causat alarma entre els entorns més militants dels moviments socials.

Des del primer moment, els afectats han negat les acusacions i el seu entorn ha volgut fer gestions

de forma discreta perquè Arnau retirés les acusacions del seu bloc, petició a la que finalment ha accedit tot i mantenir la convicció de les seves afirmacions i voler proseguir amb les investigacions al voltant del cas.

El primer dels tres articles que Francesc Arnau ha publicat té com a data el 17 de febrer i especula sobre l'existència d'un infiltrat als moviments socials sense dir-ne el nom. El segon i el tercer article,

apareguts el 23 de febrer, afirmen directament que Majoral i Pallín -membre del col·lectiu Alerta Solidària de Sabadell- són agents d'algun cos policial. Al mateix temps, també afirma que l'organització antirepressiva de l'esquerra independentista Alerta Solidària va ser creada pel departament de seguretat de l'Estat.

A dia d'avui i arran de les nostres contrastacions, el setmanari Directa continuarà reconeixent,

com fins ara, l'organització Alerta Solidària, el seu portaveu Martí Majoral i l'activista de Sabadell Pallín.

EL FORN
CASAL INDEPENDENTISTA

www.elforn.info
c. del Carme 207 - GIRONA

La Falcata
TAVERNA POPULAR

c/ Panera 2
Casal Antic
Lleida

Presentació del llibre AGOTADOS DE ESPERAR EL FIN
Subculturas, estéticas y políticas del desecho

Amb: **Servando Rocha** (autor del llibre), **Carles Viñas** (historiador i assagista) i **Óscar Espuña** (Virus editorial)

4 de març de 2009 a les 19:30
a la Sala Sagarra de l'Ateneu Barcelonès
c/ de la Canuda 6 | Metro Liceu (L3) o Catalunya

editorial virus
www.viruseditorial.net

C/ Aurora 23 Baixos 08001 Barcelona | Tel./Fax.: 93 4413814 | virus@pangea.org

, així està el pati

VILADECANS • ECOLOGISME

El Barça va comprar terrenys protegits per bescanviar amb el Miniestadi

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

El Barça va tornar a deixar clar que, darrere la compra de terrenys protegits per la xarxa Natura 2000 a Viladecans (Baix Llobregat), hi ha la intenció de fer-los servir com a moneda de canvi per la requalificació del Miniestadi, que avui dia es troba aturada. Aquesta setmana s'han conegut els desitjos de l'Ajuntament de Barcelona perquè el club adquireixi més terrenys a l'àrea metropolitana per compensar la pèrdua d'equipaments esportius que es produirà al barri de Les Corts (Barcelona) amb la requalificació urbanística del Miniestadi. Quan l'agència de notícies EFE va preguntar al Barça sobre aquest tema, el club va expressar sorpresa, ja que pensava que amb la compra a Viladecans ja cobria les exigències del Pla General Metropolità. Les declaracions de l'alcalde de Viladecans a un diari esportiu català, on parlava dels terrenys situats a la reserva del Remolar (al delta del Llobregat) com un sòl que encara està per desenvolupar en el marc d'una transformació profunda de tot el litoral, reafirmen aquesta intenció de canviar cromos amb l'Ajuntament de Barcelona.

EUROPA • URBANISME

El Parlament Europeu critica l'urbanisme a l'Estat espanyol

Oriol Matadepera
redaccio@setmanaridirecta.info

Malgrat l'oposició dels eurodiputats espanyols del PP i el PSOE, recentment la comissió de peticions del Parlament Europeu va aprovar un informe molt crític amb la urbanització massiva a l'Estat espanyol. De fet, un dels suggeriments de l'informe és que se suspenguin les ajudes europees en el cas que no es resolguin els problemes. Així, la comissió de peticions no només va rebutjar les principals esmenes del PP i el PSOE que anaven dirigides a evitar la negació de subvencions econòmiques, sinó que va donar el vistiplau a altres mesures que endurien el text original de la diputada danesa Magrete Auken (Els Verds). És per això que, ara, el Parlament Europeu decidirà si retira les subvencions tenint en compte la "corrupció" dels ajuntaments en l'adjudicació de sòl per la construcció d'habitatges i la "destrucció massiva" del territori que s'hi associa. Finalment, la petició d'una moratòria dels plans urbanístics sense garanties va quedar fora de l'informe. Aquest és el tercer informe sobre l'urbanisme a l'Estat espanyol que vota el ple del Parlament Europeu a partir de les queixes formulades per la ciutadania.

SANT FELIU DE LLOBREGAT • EL PROJECTE NO INCLOU CAP ESTUDI D'IMPACTE AMBIENTAL

Entitats ecologistes presenten al·legacions a la macromodificació del PGM a Collserola

OLEGUER FARRAS

Entorn rural en vies de ser requalificat com a sòl forestal. Les al·legacions proposen qualificar-lo com a sòl agrícola

Oriol Matadepera
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El termini per presentar al·legacions a la proposta de modificació del Pla General Metropolità (PGM) de l'àmbit de Collserola al terme municipal de Sant Feliu de Llobregat (Baix Llobregat) ha finalitzat amb l'oposició de diverses associacions veïnals del municipi així com entitats ecologistes com el CEPA i la Platafor-

Les al·legacions afirmen que el projecte ignora la inclusió de l'espai natural de Collserola a la xarxa Natura 2000

ma Cívica en Defensa de Collserola. L'origen de l'oposició a aquest nou intent urbanitzador de la serra metropolitana és la preservació de Collserola com a zona que alberga una gran diversitat d'hàbitats, paisatges i espècies, que la converteixen en un espai de gran valor natural. Així doncs, les entitats ecologistes que critiquen l'aprovació inicial del projecte entenen que la conservació del territori requereix una visió integral i que les propostes al respecte s'han d'aplicar tant dins com fora de l'espai jurídicament protegit. Per exemple, una carretera prevista en aquesta modificació cir-

cula per la zona inclosa dins el Pla d'Espais d'Interès Natural (PEIN) de Collserola en bona part del seu recorregut, cosa que fa que qualsevol actuació afecti zones -tant agrícoles com forestals- amb un valor paisatgístic important. Entre altres arguments, les al·legacions presentades per les entitats ecologistes afirmen que el projecte ignora completament la inclusió de l'espai natural de Collserola a la xarxa europea Natura 2000, que reconeix la seva biodiversitat. Així mateix, al·leguen que s'ignoren els treballs -com el recent estudi del Departament de Medi Ambient, anomenat *Estudi de les mesures addicionals de protecció de la Serra de Collserola* o les declaracions públiques del conseller i del Departament de Medi Ambient de la Generalitat, dels ajuntaments que formen part del Consorci de Collserola i del mateix Govern de la Generalitat, que promouen la proposta de declaració del Parc Natural de Collserola. És per això que el primer punt de les al·legacions presentades demana que es potènci i s'impulsi la declaració urgent de la serra de Collserola com a Parc Natural -més enllà de la protecció específica d'altres figures com el Pla Especial d'Ordenació i de Conservació del Medi Natural del Parc de Collserola (PEPCO) o del PEIN- i insten el Consell Executiu de la Generalitat i els diversos grups parlamentaris del Parlament a presentar el projecte de llei corresponent.

Sense estudi d'impacte ambiental
El projecte no avalua els impactes i les conseqüències de les actuacions previstes sobre el medi natural. El

territori inclòs en aquesta modificació urbanística està integrat a la serra de Collserola i, en bona mesura, forma part del PEPCO des de l'any 1992. Segons els documents aprovats per l'Ajuntament de Sant Feliu, la urbanització pretén garantir un desenvolupament sostenible que harmonitzi les necessitats de creixement amb la preservació dels recursos naturals, però les entitats ecologistes consideren que no és prou

Les obres del pla Caufec a Esplugues o sectors de la vall de Sant Just han destrossat literalment la vegetació existent

conseqüent amb aquests objectius. Si ens fixem en exemples previs no hi garanties que això es compleixi, ja que algunes obres dins espais naturals protegits -com les del pla Caufec a Esplugues de Llobregat o sectors de la vall de Sant Just Desvern (Baix Llobregat)- han destrossat literalment la vegetació existent. En el primer cas, amb l'enjardinat de zones forestals i l'obertura de camins asfaltats amb grans talussos i, en el segon, amb explosions constants per les obres del conducte Ter-Llobregat. Cal destacar que el regidor d'urbanisme de Sant Feliu de Llobregat,

Francesc Xavier Alegre (PSC), tot i mostrar-se interessat en llegir les al·legacions de tot plegat, en una reunió amb entitats ecologistes va deixar clar que el tema del vial pel torrent del Duc és inamovible.

Altres demandes

Les al·legacions inclouen un apartat on es demana una "participació pública real" i que l'Ajuntament nomeni una comissió de ciutadans i ciutadanes d'àmbits diferents de Sant Feliu perquè faci un seguiment detallat del procés de planificació de la modificació del PGM, de manera que aquesta sigui un veritable instrument de decisió i de planificació. Les al·legacions també incideixen en els drets dels propietaris privats dels terrenys -com el cas del constructor que properament serà jutjat per frau a la Generalitat Paz Dorado, així com demanen que la voluntat expressada pel govern santfeliuenc d'assolir un acord es faci sobre el principi del no reconeixement del dret d'urbanitzar als propietaris. Això implica que el possible trasllat de metres quadrats edificables dins del municipi de Sant Feliu a canvi de la cessió per part dels propietaris dels sòls forestals i d'equipaments dins el sector a l'Ajuntament es faci en base a un rigorós estudi econòmic que demostrï una absoluta equivalència en les contraprestacions. Les entitats ecologistes afirmen que l'actual cessió de 26.000 metres quadrats de sostre edificable és "un regal injustificable i excessiu als propietaris dels terrenys" que, segons les al·legacions presentades, pot fregar la figura penal de la prevariació.

, així està el pati

CATALUNYA • INFORME SOBRE EL SERVEI D'EMERGÈNCIES MÈDIQUES I BIMSA, EMPRESES QUE VAN TREBALLAR PEL FÒRUM 2004

La Sindicatura de Comptes detecta irregularitats en empreses públiques

Eva Badia
redaccio@setmanaridirecta.info

En una setmana, la Sindicatura de Comptes de la Generalitat ha tramès al Parlament català dos informes contundents on es detecten irregularitats en la gestió econòmica d'empreses públiques. El primer va ser el dia 18 de febrer i va detallar irregularitats greus en la gestió de l'empresa pública Sistema d'Emergències Mèdiques (SEM) - propietat del Servei Català de la Salut - durant l'any 2006. El segon constata irregularitats, entre 2001 i 2004, en la gestió de Barcelona d'Infraestructures Municipals (BIMSA), la societat mercantil propietat de l'Ajuntament de Barcelona que va construir el recinte del Fòrum de les Cultures 2004.

Ni BIMSA ni el SEM no han aplicat correctament els criteris de contractació pública

Segons l'informe de la Sindicatura, BIMSA va indemnitzar amb cent mil euros el director tècnic sense cap justificació i no va aplicar correctament els principis de contractació d'obra pública. A més, sabent que la seva feina s'acabaria amb el Fòrum, va decidir fer contractes indefinits que va rescindir quan l'empresa va canviar de denominació.

DAVID DATZIRA

Un treballador de l'empresa pública investigada Servei d'Emergències Mèdiques

Segons la Sindicatura, "podria ser indicatiu de la possible existència de responsabilitat comptable", situació que, en tot cas, hauria de resoldre el Tribunal de Comptes. L'informe subratlla que l'empresa tampoc va fer concursos públics per la selecció i la contractació de personal i destaca que BIMSA va contractar la construcció del port esportiu de Sant Adrià del Besòs per un preu superior a l'oferta de l'empresa escollida, situació que hauria d'haver obligat a

iniciar un nou procediment de contractació. El president de BIMSA, Ramon García-Bragado (PSC), ha intentat justificar cadascuna de les irregularitats detectades.

Irregularitats comeses al SEM

Si bé ha destacat l'informe sobre l'empresa municipal que va construir el Fòrum, la Sindicatura ha emès un altre informe molt més dur sobre la gestió econòmica del SEM. El text destaca l'adjudicació d'obres a dit, les

subcontractacions il·legals, l'excés d'hores extres de la plantilla o els sobrecosts desproporcionats dels directius, tot això amant amb un desori financer i econòmic que denoten la quantitat i la gravetat de les irregularitats comeses. Així, segons sembla alguns directius del SEM es van preparar, l'any 2006, per la crisi que venia. Un d'ells va cobrar 11.000 euros per determinats objectius empresarials, tot i que el seu contracte només preveu el cobrament de fins a 5.000

euros anuals per aquest concepte. En la mateixa línia, l'acomiadament de tres directius va implicar el pagament de 290.000 euros. D'altra banda, la plantilla del SEM va superar el límit de vuitanta hores extres anuals permises per l'empresa. Disset treballadors acumulen el 60% d'aquest excés i algun d'ells va arribar a les 1.115 hores extres l'any 2006. El SEM comptava amb quaranta persones en situació de pluricupació no comunicada a la societat, 34 d'elles amb una segona feina dins el sector públic.

Segons es desprèn de l'informe de la Sindicatura de Comptes presentat recentment, l'any 2006 no va començar gaire bé, ja que no hi ha constància que el pressupost d'aquell any fos aprovat per l'òrgan competent, però tampoc les seves modificacions ni la seva liquidació. A partir d'aquí, la Sindicatura comença el seu relat implacable. Senyala també la manca d'elaboració del programa d'actuació, inversions i finançament -que és obligatori per les societats mercantils amb participació majoritària de la Generalitat- i, com és obvi, falta l'avaluació periòdica del seu compliment. D'altra banda, l'informe assegura que existeix un desequilibri de 7,5 milions d'euros en l'execució de les previsions pressupostàries d'ingressos i despeses, així com va incomplir la normativa de contractació pública, ja que l'adequació de la seu de l'Hospitalet de Llobregat es va efectuar de forma directa, sense cap procediment. La llista d'irregularitats a l'empresa que presideix l'excalde de Viladecans (Baix Llobregat), Jaume Monfort (PSC) és extensa, segons la Sindicatura.

FIGUERES • DIVERSES ENTITATS AFECTADES

Denuncien el cobrament de taxes per l'ús d'espais municipals

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

Diversos col·lectius de Figueres -entre ells Maulets, l'assemblea la Volta o la IAEDEN- han fet pública una denúncia davant la política de gestió que s'està duent a terme als edificis públics de la ciutat. En aquest sentit, critiquen el conveni que va signar l'Ajuntament amb tres entitats figuerenques i que permet que aquestes cobrin lloguers per la cessió dels espais. A la nota de premsa, afirmen que "mentre la majoria d'entitats no tenen lloc on fer actes, unes poques poden cobrar lloguer d'un espai que és propietat municipal". Els últims mesos hi ha hagut tres casos en què s'han cobrat lloguers d'entre 300 i 450 euros a entitats com l'associació pels drets del

poble Amazic, l'entitat senegalesa Kawral Fuladu i l'associació cultural Col·lectivitat boliviana. Pels col·lectius exclosos del conveni, resulta paradoxal que aquest any la ciutat hagi estat nominada com a capital de la cultura mentre hi ha moltes associa-

Exigeixen que hi hagi un ús lliure i gratuït dels espais

cions figuerenques que tenen problemes per aconseguir un local on poder fer els seus actes. Per això exigeixen al consistori que replantegi el conveni pactat i que permeti que totes les associacions de la ciutat utilitzin l'espai lliurement i gratuïtament.

EMPORDÀ • UNA SENTÈNCIA DEL TSJC DECLARA IL·LEGALS DOS PARCS ÈOLICS

Demanen una moratòria en la construcció de parcs èolics

Directa Girona
girona@setmanaridirecta.info

La sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) que declara il·legals dos parcs èolics a la serra del Tallat (les Garrigues) i a la serra de Vilobí (la Conca de Barberà) obre una via legal per les campanyes contra aquestes instal·lacions. La sentència del TSJC considera que els parcs èolics s'haurien d'assentar en sòl urbanitzable i no en sòl rústic, com en aquest cas concret. Els dos recursos interposats per la Institució de Ponent per la Conservació i l'Estudi de l'Entorn Natural (IPCEN) contra el Departament de Treball i Indústria i l'empresa constructora Acciona SA poden representar el desmantellament d'aquestes infraestructures i crear jurisprudència una copla sentència sigui ferma. Aquesta resolució és clau, segons l'advocat Albert Caldach, ja que comportaria la declaració

DANIÉLA DONADUZZI

d'il·legalitat d'aquests parcs i cal tenir en compte que prop del 90% estan ubicats en sòls rústics. Eolicat -l'associació que reuneix la majoria d'empreses del sector- i la mateixa Generalitat veuen prematur que es considerin il·legals els parcs construïts i confien en el recurs presentat per la Generalitat contra l'actual resolució. Contràriament a això, diverses

associacions ecologistes de l'Empordà, com Salvem l'Empordà o la IAEDEN, han fet un comunicat on manifesten la satisfacció per la sentència i esperen que el Departament d'Indústria aturi els projectes que es volen tirar endavant a l'Empordà. En aquest sentit, demanen que la Generalitat aprovi una moratòria sobre l'actual model d'implantació èolica, que titllen de poc transparent i irracional. Aquesta petició de moratòria és la mateixa que presentarà d'aquí poc la plataforma europea contra les centrals èoliques a Brussel·les i que denuncia els interessos econòmics que s'amaguen darrere aquest model energètic. Entre les raons esgrimides per aquesta plataforma, hi ha la destrucció paisatgística que provoquen els molins, l'efecte insignificant contra la disminució del CO2 per la seva producció energètica irregular o el cost econòmic per la nul·la rendibilitat que tenen.

, reportatge

Reggae i sensibilització als 'Bairros' de Nampula

Moçambic ocupa el número 170 dels 177 països del rànquing del Programa de les Nacions Unides per al Desenvolupament (PNUD) pel que fa als indicadors sobre la incidència de la SIDA, la malària, la mortalitat infantil, la malnutrició... D'entre les moltes formes de lluita que hi ha per reduir aquests índexs -a part dels centenars de milions d'euros que inverteix la comunitat internacional-, n'hi ha de menys costoses que intenten apropar la realitat que pateix la població moçambiquesa al món a través de la cultura de les arts i l'espectacle i que pretén sensibilitzar els seus ciutadans sobre els riscos que comporten determinades pràctiques i costums relacionades amb la seguretat sanitària, alimentària i sexual. Un dels grups locals que sensibilitza la seva població a través de les arts escèniques és Casa Velha. Amb seus a Maputo (capital) i a Nampu-

la (capital de la província més poblada i comercial del país, situada al nord), treballen poblat a poblat i *bairro a bairro* per fer arribar tota la informació possible per la prevenció de riscos en l'àmbit de la salut pública a la població que hi té menys accés. Amb tallers sobre la transmissió del VIH-SIDA, la contaminació de les aigües i les malalties derivades -com la diarrea i el còlera- o la malària, volen apropar el mínim d'informació necessària als més desfavorits perquè puguin ser conscients dels riscos que comporten determinats hàbits i costums. He pogut conèixer amb el grup de Casa Velha a Nampula durant deu dies i puc dir que fan una feina vertaderament lloable. A part dels temes de salut, desenvolupen tallers sobre violència domèstica i sobre els col·lectius homosexuals, donen a conèixer els drets que atorga la llei de família a les dones, etc. Amb finançament de

diferents ONG internacionals -com la catalana Pallassos sense Fronteres (PSF)-, Casa Velha també intenta, a través dels seus grups de reggae, capoeira, dansa tradicional africana, malabars, circ i teatre, fer tot un espectacle de la sensibilització sobre la prevenció de riscos en salut. Amb esperit rastafarià, Casa Velha Nampula -que té la seu en un dels *bairros* de l'extraradi de la ciutat- difon el seu missatge de pau, amor, justícia i respecte a base de reggae i bons ritmes per, com diu en Méle, un dels seus coordinadors: "Desvincular la política dels drets humans. Tots tenim dret de viure en pau i amb salut, sigui del color que sigui la samarreta que portem posada". Les fotografies corresponen a diferents escenes de la vida quotidiana al barri on té ubicada la seu Casa Velha Nampula i a un dels assajos del grup Casa Velha: el *bairro* de Muhaivire-Zona Militar.

TEXT I FOTOGRAFIES:
Samuel Rodríguez

+ INFO

www.casavelhanampula.blogspot.com
www.srodriguez-mozambique.blogspot.com
www.clowns.org

, així està el pati

GAVÀ • LABORAL

Un referèndum aprova l'ERO de Roca Radiadors

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

La plantilla de Roca va sotmetre a un referèndum, el 18 de febrer, l'aprovació del resultat de les negociacions dutes a terme entre sindicats i patronal des que la direcció de l'empresa va proposar el darrer Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) el mes de gener passat. Amb unes negociacions envoltades de protestes i mobilitzacions, els sindicats CCOO i UGT van acceptar un principi d'acord que havia de ser aprovat per la plantilla i al qual s'oposaven la CGT i el COP amb minoria. El resultat de la consulta, que va registrar prop d'un 20% d'absència, va donar llum verda a l'acord amb 536 vots a favor i 257 en contra a la factoria de Gavà (Baix Llobregat). A Madrid i a Sevilla el vot afirmatiu també va ser majoritari. Amb aquests resultats, el dia 20 de febrer, la UGT i CCOO van signar l'ERO, que contempla l'acomiadament temporal de prop de mil treballadores i treballadors de la fàbrica del Baix Llobregat, sense el compromís ferm de recontratar el personal acomiadat. En aquests moments, s'està esperant l'autorització del Ministeri, que es preveu que serà afirmativa. El sindicat CGT va afirmar que emprendre accions legals en contra i que, possiblement, convocarà noves mobilitzacions.

LLEIDA • ATAC FEIXISTA

Agredeixen una noia a plena llum del dia al centre de la ciutat

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Una membre del col·lectiu okupa de Lleida va ser agredida el dimecres 18 de febrer a la cèntrica i històrica plaça del Clot de les Granotes de la ciutat. L'agressió es va produir a ple dia i amb el carrer ple de gent, a la sortida d'un supermercat. Després d'un breu intercanvi de paraules, dos germans -coneguts al barri i amb estètica skin- la van insultar i escopir. Tot seguit, la noia va ser espantejada i reduïda a terra on va rebre cops per tot el cos. No va ser fins que els dos agressors van abandonar el lloc que els vianants que passaven pel carrer van socórrer la noia i la van portar a l'hospital, d'on va sortir poc després amb hematomes arreu del cos.

L'endemà, dijous 19, es va convocar una concentració a la qual van assistir 40 persones. Durant l'acte es van repartir passavolants, es va parlar amb les veïnes i es va llegir un manifest. D'altra banda, a la concentració es van viure moments de tensió quan alguns companys dels agressors van provocar la gent que hi havia, segons els presents. La policia hi va fer acte de presència, tot i que no va intervenir.

SABADELL • L'ASSEMBLEA DE TREBALLADORS APROVA L'ACORD I ES REINCORPORA A LA FEINA

La plantilla d'ACC Spain finalitza la vaga indefinida després d'un referèndum

Directa Sabadell
sabadell@setmanaridirecta.info

Tot i que la negociació per l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) continuarà, el 25 d'abril, amb la mediació del Departament de Treball, el dilluns 23 de febrer els treballadors de l'antiga Unitat Hermètica de Sabadell van aprovar -amb 235 vots favorables, 127 contraris i 10 en blanc- el preacord amb l'empresa en relació al

Van aprovar -235 vots favorables, 127 contraris i 10 en blanc- el preacord amb l'empresa en relació al nou sistema d'incentius

nou sistema d'incentius salarials. El text, que consta bàsicament de cinc punts, estableix que la definició d'aquest nou sistema que plantejava l'empresa serà arbitrat pel Tribunal Laboral de Catalunya. També fa referència explícita a les percepcions econòmiques variables, amb la paga extra per premiar la manca d'absentisme laboral con-

VILAWEB SABADELL

guda a la factoria com a *plus presència*, que els negociadors de la plantilla han aconseguit mantenir en 50,68 euros bruts mensuals fins el maig de 2009. Segons l'acord, el compliment del qual serà vigilat per una comissió paritària d'empresa i treballadors, a partir del maig aquesta quantitat disminuirà sensiblement i els permisos laborals seran establerts com pertoca per llei, mitjançant l'article 37 de l'Estatut dels Treballadors.

El conflicte

Després d'anys de retallades salarials contínues, ACC Spain -el grup inversor propietari de l'empresa Unitat Hermètica de Sabadell- va anunciar l'aplicació d'un ERO, el dia

10 de febrer, en el marc del contenciós que manté amb els treballadors de l'empresa per l'esmentat nou sistema de primes. En resposta a aquesta actuació unilateral de la direcció, que representava una nova retallada dels salaris, la plantilla va iniciar una vaga indefinida i va concentrar-se davant l'empresa des del mateix dia de la presentació de l'expedient, amb l'objectiu d'evitar que els camions s'enduguessin el producte acabat de l'empresa.

Socialitzar la fàbrica

La tensió i la manca d'acord va portar els treballadors de l'antiga Unitat Hermètica a ocupar la BV-1414, la carretera de l'aeroport de Sabadell, el dijous 19 de febrer. El secre-

tari del comitè d'empresa de la factoria, José Ramón Corrales, va denunciar llavors que el dilluns l'empresa havia tancat les portes de la fàbrica per evitar la concentració de la plantilla i que aquesta pogués accedir als seus llocs de treball. Per aquest motiu va deixar sobre la taula la possibilitat de socialitzar la planta, tot i que també es van sentir veus que demanaven que fos l'Administració qui es posés al capdavant de la fàbrica.

L'endemà divendres, la direcció d'ACC Spain i els representants sindicals van ser citats per l'inspector del Departament de Treball encarregat del cas a una reunió per intentar desbloquejar la situació després del fracàs de la primera trobada, dos dies abans. La secció sabadellenca de la CGT havia criticat durament l'actitud adoptada per l'empresa després d'aquesta primera reunió, que segons el sindicat, continuava refusant les peticions dels representants dels treballadors i no aportava cap solució al conflicte laboral.

David López, delegat de la CGT al comitè d'empresa de la fàbrica, havia posat de relleu la mala gestió de la direcció de l'empresa, que va qualificar d'incompetent i intransigent. López va confirmar que la vaga indefinida continuaria fins que no s'arribés a un acord favorable per la plantilla. Sembla que l'acord favorable ja és sobre la taula.

MATARÓ • ELS RESPONSABLES DE L'EMPRESA SÓN DESNONATS PER L'IMPAGAMENT DEL LLOGUER

El jutge ordena el desallotjament de la plantilla d'Estampados Continentales

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

La plantilla d'Estampados Continentales va ser desallotjada del seu lloc de treball el dia 16 de febrer. El desnonament de les instal·lacions es va produir després que la propietat de l'immoble denunciés l'impagament de les darreres quotes del lloguer. Uns dies abans, els treballadors s'havien instal·lat a les naus que l'empresa té a Cabrera de Mar per impedir la venda de la maquinària per part de la gerència. Tot i la voluntat de mantenir les seves reivindicacions, van decidir abandonar la fàbrica voluntàriament quan els Mossos d'Esquadra van mostrar-los l'ordre del jutge.

Segons aquesta ordre, els representants de l'empresa també havien de marxar, però finalment han arribat a un acord amb la propietat de les instal·lacions per allotjar-hi la maquinària durant el proper mes i mig. Els representants legals d'Estampados Continentales han afirmat que, durant aquest termini, la maquinària es mantindrà en règim

de dipòsit per poder dur a terme la liquidació de béns.

D'altra banda, la direcció ha concedit un permís retribuït als treballadors que els autoritza a no assistir a la feina. José Antonio Camacho, re-

La direcció ha concedit un permís retribuït als treballadors que els autoritza a no assistir a la feina

presentant dels treballadors, explica que aquest permís "no té cap sentit", ja que -assegura- continuen sense cobrar el sou i ara no tenen accés a les instal·lacions.

El conflicte laboral es remunta al novembre de 2008, quan l'empresa va presentar un Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) per acomiadar la plantilla de manera progressi-

TVM

va durant dos mesos. Tot i la proposta d'ERO, els integrants de la plantilla sempre han mantingut que hi havia prou volum de feina per continuar treballant. Tal com ja va informar aquest setmanari, els treballadors asseguren que la gerència estava desviant les comandes cap a Estampados Cabrera, una filial del mateix grup empresarial. El con-

flicte afecta 43 treballadors, que continuen exigint el sou endarrerit del setembre ençà, a més de la paga extra de Nadal. Les dues parts es troben distanciades i es preveu que, durant els propers dies, es reemprèndrà la negociació, ja que la plantilla no ha estat acomiadada formalment i, per tant, no pot cobrar l'atur.

, així està el pati

MATARÓ • ELS VEÏNS, PERPLEXOS PEL FET D'HAVER-SE'N ASSABENTAT A TRAVÉS DE LA PREMSA

L'Ajuntament vol traslladar un pàrquing a un solar destinat a equipaments escolars

Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

Després d'haver tolerat la presència d'un pàrquing il·legal de camions en plena zona agrícola protegida durant una quinzena d'anys, l'Ajuntament de Mataró s'ha vist forçat a reconèixer les seves intencions de traslladar-lo "provisionalment" a un solar on s'ha d'edificar un centre educatiu.

L'Associació de Veïns de Rocafonda denuncia "la manca de transparència de l'equip de govern i la inutilitat del consell territorial i dels consells de participació"

Durant el darrer ple municipal, el govern va reconèixer -a instàncies d'una pregunta de l'oposició- la seva intenció de traslladar un pàrquing il·legal de camions situat a l'espai agrícola de les Cinc Sènies des de fa quinze anys. El lloc escollit per la nova ubicació és una zona del barri de Rocafonda destinada a la instal·lació d'un equipament educatiu. En aquest mateix solar, que ocupa els edificis d'una antiga fàbrica abandonada, hi havia hagut el CSOA La Fibra, que va ser enderrocat immediatament després del desallotjament, l'octubre de 2008.

Segons Miquel Torner, portaveu

Solar on hi havia el CSOA La Fibra i on es vol ubicar l'aparcament de camions

de l'Associació de Veïns de Rocafonda, la majoria de membres del consell territorial del barri valoraven positivament el funcionament del CSOA La Fibra. En aquest sentit, l'AV defensava la continuïtat del centre social okupat fins que no s'hagués d'iniciar la construcció de l'equipament escolar. Per aquest motiu, Torner critica que s'hagi "desmantellat" el projecte del centre social i que, amb aquesta nova proposta municipal, s'ajorni indefinidament el moment en què el barri podrà disposar de l'equipament previst.

L'Associació de Veïns del barri ha emès un comunicat on es queixa del fet d'haver-se assabentat de tot plegat per la premsa i, en conseqüència, denuncia "la manca de transparència de l'equip de govern i la inutilitat del consell territorial

i dels consells de participació, en els quals l'Associació pren part.

El veïnat alerta que el solar està situat molt a prop dels habitatges i també adverteix que alguns dels camions que hi ha transporten matèries perilloses, amb el risc que això suposa per la població. Segons preveu el projecte de la llei de barris, aquest sector ha d'esdevenir el pulmó verd d'un dels barris més massificats de Mataró.

Durant aquests quinze anys, el moviment veïnal i la Unió de Pagesos han insistit reiteradament en la necessitat que l'Ajuntament desmantellés el pàrquing i la resta d'usos il·legals de la zona agrícola protegida. "Els successius governs municipals no només no hi han donat mai cap resposta positiva, sinó que han tolerat que aquest pàr-

quing fos utilitzat per vehicles municipals".

Segons ha sabut la DIRECTA, aquesta urgència sobtada per traslladar l'activitat irregular a un solar municipal podria estar relacionada amb la propera jubilació del propietari dels terrenys on ha funcionat aquest pàrquing fins ara.

Davant d'aquesta proposta municipal, tant l'Associació de Veïns de Rocafonda com la Unió de Pagesos reclamen que s'estableixi una ubicació definitiva en un lloc adequat per un pàrquing de camions d'aquestes característiques, tant a efectes pràctics com legals. En aquest sentit, el grup municipal de la CUP ha presentat una proposta per traslladar l'aparcament en un dels polígons industrials de la ciutat.

LLEIDA • PATRIMONI

L'oposició davant la voluntat de convertir el Roser en un hotel de luxe continua

Directa Terres de Ponent
terresponent@setmanaridirecta.info

Els col·lectius promotors de la Iniciativa Ciutadana Salvem el Roser que vol evitar que l'edifici del Roser esdevingui un Parador Nacional van fer pública a través d'una roda de premsa que la campanya es reactivarà.

Recentment, el Tribunal Contenciós Administratiu ha desestimat el recurs interposat per la CUP contra la decisió de l'Ajuntament de renunciar a l'usdefruit de l'edifici. A pesar d'això, tant la CUP com la Iniciativa Ciutadana han reafirmat la seva voluntat de mantenir la campanya com un front de lluita de la ciutadania. "La reivindicació del patrimoni històric i cultural de la ciutat va més enllà d'una opció política", ha declarat una portaveu de la Iniciativa Ciutadana a aquest setmanari.

Durant la roda de premsa, també van anunciar que el 16 de maig es durà a terme l'acte central de la nova campanya, amb una mostra de cultura popular i una manifestació.

L'acte central de la nova campanya es durà a terme el 16 de maig

La Iniciativa Ciutadana també ha donat suport al jove detingut l'Onze de setembre durant una protesta pacífica contra la futura conversió del Roser. El noi va ser agredit per un mossos d'esquadra i ara ha estat acusat d'un delicte de doble atemptat a l'autoritat, que implicaria una pena d'entre 4 i 8 anys de presó. El jove, per la seva banda, ha denunciat l'agent per dos delictes de coaccions, per detenció il·legal i per una falta de lesions. Així mateix, l'Assemblea de Joves de Lleida ha exigit reiteradament a l'alcalde Àngel Ros (PSC) i al delegat d'Interior de la Generalitat Pere Blasco (IC-V) que es depurin responsabilitats.

El projecte de Parador al Roser

El Roser és un antic convent, símbol de la resistència contra l'ocupació borbònica. En aquest espai es va viure un dels episodis més sagnants del setge a la ciutat. Amb les reformes del segle XIX, va ser desamortitzat i va passar a mans de l'Estat, que en va cedir l'ús a la ciutat. Des de llavors, sempre havia estat relacionat amb la cultura. Fa quatre anys, tots els partits polítics del consistori (PSC, ICV, ERC, CIU i PP) van aprovar retornar-lo a l'Estat espanyol després d'una negociació amb José Montilla, llavors Ministre d'Indústria. L'Estat vol convertir-lo en un dels hotels de luxe de la cadena Paradores Nacionales del Reyno de España, que s'ubiquen a edificis històrics. Actualment, es troba totalment abandonat i pendent de l'inici de les obres.

Judici al BSO La Ràbia

El judici contra els Baixos Socials Okupats La Ràbia de Lleida, inaugurats el mes d'octubre, es va celebrar el dijous 19 al jutjat civil 5 de la capital de Ponent. L'edifici va ser okupat fa més d'un any i el pis de dalt també alberga un habitatge. Aquesta casa i la del costat -que espera la resolució d'un recurs interposat a la sentència del judici celebrat el 7 de gener- són propietat de l'empresa Salmot, que en té dos més al mateix carrer. Durant el judici, una vintena de persones es van concentrar als jutjats per demanar que s'aturi el procediment. Van dur a terme una cassolada i van reivindicar el dret a l'okupació. Als BSO La Ràbia s'hi desenvolupen activitats setmanals i actualment s'hi pot veure una exposició de diferents artistes.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

ILLA DE GUADALUPE • ESTAT D'EXCEPCIÓ I MORT D'UN JOVE SINDICALISTA

L'Estat francès reprimeix amb duresa les revoltes socials

David Poulit Poublat
Lleida

L'illa de Guadalupe, al Carib, viu una vaga general, des del 19 de gener, a causa de la discriminació racial i social constant que pateix la població negra i mestissa d'aquest departament d'ultramar (Département d'Outre Mer-DOM) de l'Estat francès.

Si bé les protestes i els bloquejos de carreteres, fàbriques o del port són freqüents, la darrera vaga general sembla decidida a no retrocedir en les seves reivindicacions. Aquesta vaga la protagonitzen, entre altres, els sindicats UGTG (Union Générale des Travailleurs de la Guadeloupe), CGTG (Confédération Générale des Travailleurs de la Guadeloupe) i LKP (Liyan-naj Kont Pwofitasyon). El moviment, que va començar al sector del plàtan, s'ha generalitzat a d'altres sectors -tant públics com privats-, ha esdevingut una de les protestes més importants dels darrers temps i s'ha estès a d'altres departaments i territoris d'ultramar (Territoires d'Outre Mer-TOM).

La darrera vaga general sembla decidida a no renunciar a les seves reivindicacions

La major part de la població de Guadalupe treballa per una minoria blanca descendent dels antics colons. Així, les lluites sindicals s'han unit a les reivindicacions nacionalistes i culturals que fan front a la que asseguren és la constant opressió francesa. Durant els darrers anys, un gran nombre d'associacions i sindicalistes han estat víctimes de la repressió amb presó i multes milionàries. Des de París, se'ls ha negat constantment el diàleg i el seu reconeixement com a nació i com a resposta s'ha incrementat l'enviament de policia i exercit.

Durant aquest darrer període de vaga, representants de l'Estat francès i de les organitzacions sindicals s'han trobat dues vegades sense que hi hagi hagut cap acord. Després de la darrera taula de negociacions, que va tenir lloc a finals de gener, el representant de l'Estat francès va abandonar l'illa. El dia següent, hi van arribar 3.000 policies antidisturbis.

Les protestes han anat en augment. La situació de tensió s'ha propagat a totes les ciutats de l'illa amb enfrontaments violents que han acabat

gairebé sempre amb detencions de líders sindicals, pallisses i insults racistes per part de la policia, segons denuncien les activistes. Aquest clima va arribar a un punt màxim la nit del 18 al 19 de febrer, quan un jove sindicalista va ser assassinat per un tret en un piquet de vaga. Aleshores, Nicolas Sarkozy, president de l'Estat francès, va anunciar públicament un canvi de política als DOM i TOM: reparació històrica, una injecció de 600 milions d'euros i també més efectius policials.

La situació de tensió s'ha propagat a totes les ciutats de l'illa

Els líders sindicals, però, han fet una crida a no renunciar a les seves reivindicacions i també a no caure en les provocacions policials. Un veritable polvorí, on la població es mostra escèptica davant un veritable canvi.

República bananera i negrers del plàtans

L'illa de Guadalupe, situada al Carib, al mar de les Antilles, és una colònia francesa des de principis del segle XVII. El 1946, es va convertir en un Departament, és a dir, que té una estructura administrativa com qualsevol regió de l'Estat francès. A pesar d'aquest estatut, encara avui, la població negra i mestissa viu una situació de desigualtat fruit de l'esclavitud i els privilegis de la població blanca.

Un centenar de famílies, que representa l'1% d'una població de 400.000 persones, són els Békés. Descendents de deu generacions de colons blancs arribats durant el segle XVII, són propietaris de més del 50% de les terres, el 90% de la indústria agroalimentària i el 40% dels supermercats. A més, gestionen les exportacions i importacions de l'illa cap al continent europeu. Aquestes famílies continuen mantenint un discurs

procolonialista i racista. Els Békés van deportar 700.000 persones de l'Àfrica cap a Guadalupe fins l'any 1948, tot i que la Revolució Francesa va abolir l'esclavitud el 1793. Aquesta mateixa revolució va acabar amb la classe aristocràtica, però Guadalupe va ser l'excepció, ja que el protectorat anglès va evitar-ho.

El plàtan representa el principal producte agrícola de l'illa. Es tracta d'una producció intensiva que es troba en mans dels Békés.

Els pesticides utilitzats en aquests cultius situen Guadalupe i l'illa veïna de Martinica en un dels primers llocs en relació als territoris contaminats. L'ús continuat de *clordecone* -prohibit el 1990, però utilitzat a l'illa fins el 1993- ha contaminat la terra, l'aigua i tota la cadena alimentària (animals i persones incloses).

Com que creix fora de terra, el plàtan no està contaminat i el lobby

d'aquest cultiu ha permès l'ús d'aquest producte altament cancerígen. La seva taxa de pol·lució és 140 vegades superior a la permesa.

Aquesta situació ha condemnat la població local a la dependència alimentària i a un model de vida a la francesa: supermercats, productes europeus, prestacions d'ajudes, etc.

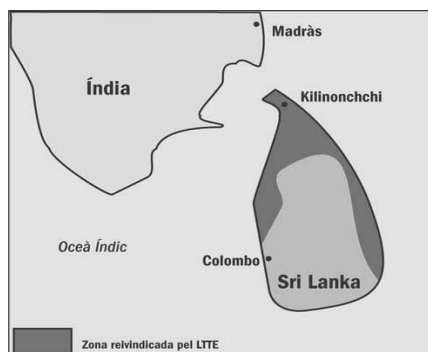
El sou mitjà de l'illa és el mateix que a la resta de l'Estat francès -uns 1.000 euros mensuals-, però el cost de la vida pot arribar a ser el doble. La taxa d'atur és del 22% i 60.000 persones viuen sota el nivell de la pobresa. Els Békés, per la seva banda, gaudeixen de beneficis fiscals i d'ajudes governamentals. Tot i això, el treball que han desenvolupat diferents associacions ecologistes, de drets humans, de grups independentistes i de sindicats estant fent sortir a la llum totes aquestes desigualtats.

DAN

SRI LANKA • OFENSIVA FINAL O PUNT I SEGUIT A 25 ANYS DE GUERRA CIVIL?

L'escalada de violència agreuja el desastre humanitari

La situació geogràfica de Sri Lanka, al sud-est de l'Índia i enmig de la ruta marítima que uneix l'Orient Mitjà amb l'est asiàtic, ha convertit l'illa en una zona estratègica disputada per les grans potències colonials en el passat i avui per inversors internacionals. L'illa, però, carrega a les seves espalles 25 anys de guerra civil, protagonitzada per l'exèrcit del govern i els Tigres de l'Alliberament del Regne Tàmil (LTTE, sigles en anglès), una organització armada considerada internacionalment com una de les més perilloses del món. Durant els darrers mesos, s'ha produït una escalada de violència i deu relators de l'ONU han denunciat el deteriorament dels drets humans –ja prou febles– a Sri Lanka.

Laura Casas
Països Catalans

Sri Lanka està vivint el que sembla ser la batalla final que acabarà amb la minoria tàmil independentista i posarà punt final a la guerra civil, segons el govern central presidit per Mahinda Rajapaksa. Però, es pot etiquetar una ofensiva com a final abans de veure'n els resultats? El cas paradoxal és que aquest atac definitiu que ha d'acabar amb la resistència armada dels LTTE va començar ni més ni menys que l'any 2006.

Des de principis de 2009 hi ha hagut una acceleració en l'ofensiva per part del govern singalès que està sortint molt cara a la població civil

La informació fragmentada o inexistente sobre el conflicte i les contradiccions constants entre els dos fronts són l'evidència més clara de la censura i la falta de llibertat informativa existent. Tot i això, el desastre humanitari mostra com, des de principis d'aquest any 2009, hi ha hagut una acceleració en l'ofensiva iniciada fa tres anys. Uns avenços del govern que es-

tan sortint molt cars a la població. Per cada metre quadrat de terra conquerida als LTTE, les xifres de víctimes i ferits entre els civils augmenten de manera alarmant. La prohibició d'accedir a la zona als observadors internacionals, els periodistes i l'ajuda humanitària fan que la situació sigui cada dia més opaca. Segons diverses fonts, la població s'hauria vist obligada a refugiar-se a la selva per fugir de les zones de combat i dels atacs de l'exèrcit. Per la seva banda, el govern central ha declarat, en comunicats oficials, que els Tigres estan utilitzant a la població com a escuts humans. També ho han confirmat alguns supervivents que han escapat de la zona, mentre els LTTE ho neguen reiteradament. L'ONU ha signalat que la guerrilla estaria reclutant civils de manera forçada, entre ells menors. El govern ha convidat els tàmls civils a refugiar-se al nord, abandonar les zones de conflicte i instal·lar-se en uns camps anomenats *welfare villages*. De fet, aquesta és la idea de postguerra que ha dissenyat el president singalès. Camps de detenció per acollir la població 100% tàmil durant prop de tres anys i als quals tindrien accés algunes organitzacions internacionals i d'ajuda humanitària.

Altres dades rellevants són les gairebé 100.000 persones mortes i les més de 75.000 desplaçades que el conflicte ha causat des dels seus inicis. Unes dades que, tot i estar avalades per l'ACNUR, no es poden confirmar per culpa de l'apagada informativa que pateix el país. Així mateix, el conflicte –concentrat al nord i a l'est de l'illa– ha provocat un desequilibri abismal entre el sud i el nord del país. La desaparició de les estructures socials ha acabat

amb els referents de la població i ha generat inseguretats i desconfiança vers el futur. Els 21 milions d'habitants de Sri Lanka han perdut tots els seus punts socials, econòmics i polítics. Ara el govern central anuncia des de la capital, Colombo, que el final de la guerra civil s'acosta. Les garanties per aconseguir la pau, però, encara queden llunys.

L'ONU ha signalat que la guerrilla estaria reclutant civils de manera forçada, entre ells grups de menors de la zona nord de la illa

El conflicte es remunta més de 50 anys enrere, tot i que la guerra va arrencar el 1983 amb una acció dels Tigres de l'Alliberament del Regne Tàmil. LTTE lluita contra la discriminació ètnica que pateix la població tàmil per part de la majoria de la població singalesa de religió budista –el 74% de la població– i també la població hinduista d'ètnia tàmil que viu al nord i a l'est de l'illa i que representa aproximadament el 9% de la població.

L'avenç militar

El president Mahinda Rajapaksa compta amb més de 50.000 homes a l'exèrcit i ha augmentat el pressupost dedicat a les forces armades.

Així, els singalesos estan recuperant terrenys que estaven en mans dels Tigres des de feia vint anys. El 2 de gener, l'exèrcit va conquerir Kilinochchi, considerada la capital administrativa, judicial i policial dels rebels tàmls, que havia resistit els atacs de l'exèrcit durant deu anys. Només una setmana després, Colombo es va apoderar d'una de les vies de comunicació més importants del nord de Sri Lanka: el conegut Elephant Pass. La carretera –en mans dels Tigres des de l'any 2000– era l'artèria comunicativa principal dels LTTE, ja que uneix la península de Jaffna –de majoria tàmil, al nord– amb la resta de l'illa. Les fonts del govern parlen de la recuperació del 95% del territori controlat pels tigres. Això deixaria el general cap de la resistència tàmil amb uns escassos 30 quilòmetres quadrats de territori sota control. Aquesta és la zona on, teòricament, es refugiarien els 2.000 tigres que actualment formen part dels LTTE i un gruix de població de prop de 200.000 persones, segons els tàmls, i 120.000 segons el govern de Colombo. Una població que –segons els Tigres– l'exèrcit ataca amb bombes incendiàries i de fragmentació.

Solució a llarg termini

L'estratègia militar del president Rajapaksa està donant bons resultats. Tot i la resistència dels membres de LTTE, les esperances pels tigres es redueixen cada dia. Malgrat tot, si el govern central aconsegueix recuperar totes les zones ocupades per la guerrilla i detenir els principals líders tàmls, obtindrà una victòria bèl·lica però difícilment aconseguir-

à la pau al país. I és que els propòsits de Rajapaksa estan ben construïts a nivell militar, però presenten grans llacunes i debilitats en l'àmbit polític i en matèria de drets humans. Si el desenllaç acaba essent el previst pel govern, aquest haurà de fer un esforç per incloure les ètnies minoritàries a la seva realitat geogràfica, política i social i concedir una certa autonomia local mentre els tàmls hauran d'aprendre a mirar amb menys hostilitat el go-

El govern central, que ha augmentat el pressupost dedicat a les forces armades, assegura haver recuperat el 95% del territori controlat pels Tigres

vern de Colombo i tenir noves perspectives de futur per deixar de donar suport al grup armat dels LTTE.

De moment, els Tigres formen part de la llista de les organitzacions terroristes més perilloses del món i la comunitat internacional mira amb preocupació la tendència autoritària que està adquirint el govern de Sri Lanka.

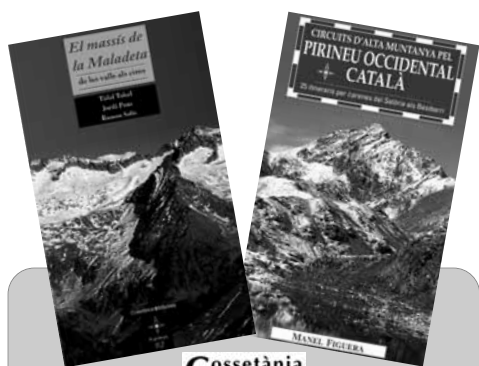
El secretari de Defensa Gotabhaya Rajapaksa i germà del president Mahinda Rajapaksa escapen d'un atemptat suïcida del LTTE a Kollupitiya l'1 de desembre de 2006. El líder del LTTE fa homenatge a 10 guerrillers suïcides. Massacre a l'escola de Kampilita el gener del 2008.

, espai directa

PROMOCIÓ!

Cent sense tu són massa

**PODRÀS TRIAR
UN D'AQUESTS
REGALS!** **PER CADA SUBSCRIPCIÓ
QUE APORTIS...**

Cossetània Edicions
Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

Kasba Music
Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufu-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciutatinvisible.org

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB | GRÀCIA Cap i Cua • Torrent de l'Olla, 99 | Infospai • Plaça del Sol, 19 | Taifa • Verdi, 12 | Distrivinyes • De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma • Guillem Tell, 29 | EIXAMPLE Quiosc Manu • Nàpols-Roselló | POBLENOU Rambla Itaca • Pallars, 230 | Cus-Cus • Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera • Gran Via, 837 | CSO La Revolenta • Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo • Rubén Darío, 25 | Bar La Lira • Coroleu, 14 | Bar La Lluna • Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç • Plaça Comerç | Quiosc Rambla • Fabra i Puig, 10 | Trevol • Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris • Portlligat, 11-15 | Can Basté • Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes • Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat • Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta • Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA Xarxa Consum Solidari • Pl. Sant Agustí Vell, 15 | AQUENI • Méndez Núñez, 1 principal | El Lokal • Cera, 1 bis | La Rosa de Foc • Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom • Rambles | Quiosc Tallers • Rambles | Quiosc Canaletes • Rambles | Quiosc Hospital • Rambles | Llibreria Medios • Valldonzella 7 | SANTS Centre Social de Sants • Olzinelles, 30 | Espai Obert • Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible • Riego, 35 | Terra d'Escudella • Premià, 20 | Teteria Malea • Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda • Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera • Psg. dels Arbres, 4 | Le Centro • Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT CSO Banka Rota • Rubió i Ors, 103 | El Grillo Libertario • Llinars, 44 | ESPARREGUERA Taverna Catalana l'Esparacat • Feliu Muné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine • Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania • Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 • Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes • Plaça del Vi, 2 | La Màquia • Vern, 15 | GRAMENET DEL BESÒS La Krida • Sicília, 97 | Bar Línea I • Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla • Plaça dels Cabrits, 5 | Anònim • Miquel Ricomà, 57 | El Racó Ecològic • Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat • Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc • Plaça del Repartidor | La Resistència • Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya • Parc, 13 | La Falcata • La Panera, 2 | Quiosc Discom • Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic • Pi i Margall 26 | La Vella Escola • Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves • Nou, 9 | MANRESA Bar Habana • Plaça Gispert | MOLINS DE REI Llibreria Barba • Rafael Casanoves, 45 | La Bodega • Pintor Fortuny, 45 | JOLIT Llibreria Dòria • Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bat Kultur • Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà • Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Orador • Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià • Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia • Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc • Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPI • Llibreria Recort • Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach • Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona • Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estapera • de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls • Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla • Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal • Sant Julià, 20

Presentacions i parades

➤ (Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

DESCOMpte DIRECTA
Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Mágica"

Talons d'entrada per a l'espectacle "PAU?" de la companyia teatral "La Quadra Mágica".

PAU?

Teatre • Poesia • Live Music

Teatre Lliantol (C/ Marista 7, 1er pis)

21:30 h

4 euros

Info: www.laquadramagica.com

Tel: 93 242 48 62

BARCELONA 41200 K&L fm

, observatori dels mitjans

observatorimitjans@setmanaridirecta.info

TELEVISIÓ

La guerra entre Prisa i Mediapro, origen del conflicte entre TV3 i el Barça

Els 29 milions d'euros que reclama el Barça són un deute causat pel grup Prisa

Enric Borràs Abelló

El Barça no ha permès que TV3 retransmetés els últims partits de l'equip a causa d'un deute de 29 milions d'euros que reclama a la televisió pública catalana. Però, de fet, el 80% d'aquest deute pertoca a Sogecable -del grup Prisa- que, a més, és l'empresa que el va causar. Tot plegat només és un episodi més de la guerra entre Prisa i Mediapro, que, de retruc, aquesta vegada arrossega el Barça i TV3.

La disputa entre Prisa (Sogecable) i Mediapro pel sucós pastís dels drets de retransmissió televisiva del futbol està empantanegada als tribunals, però tal com han quedat les coses, Mediapro s'ha quedat els drets de retransmissió de la Lliga per la temporada 2009-2010, la pròxima; els ha arrabassat a Audiovisual Sport, l'empresa que havia tingut el monopoli durant els últims anys. Audiovisual Sport, però, és propietat de Prisa en un 80% i de Televisió de Catalunya en un 20%. Tot i aquesta situació tensa, TV3 manté bones relacions amb Media-

aquest sector, tot i que fins al juny és la mateixa Audiovisual Sport qui el té. Així, va en contra de si mateixa en preveïa que la pròxima temporada perdria els drets en favor de Mediapro, que actua en conseqüència i intenta impedir que Audiovisual Sport perdi el monopoli, per mantenir-lo quan li toqui.

Tot plegat va esclatar amb el Barça-Madrid de la temporada passada. Audiovisual Sport -que té els drets de la Lliga- va intentar fer que el Barça impedís que TV3 entrés al Camp Nou, ja que TV3 havia acordat cedir el senyal a Mediapro perquè l'emetés per La Sexta. Així, Audiovisual Sport intentava boicotejar TV3, que n'era fundadora, mentre TV3 ajudava Mediapro, la seva pròpia competència, amb la connivència del Barça. Prisa (Sogecable), com és evident, no s'ho va prendre gaire bé: va fer fora Televisió de Catalunya del consell d'administració d'Audiovisual Sport i va

fer que Audiovisual Sport deixés de pagar els drets al Barça i trenqués el contracte signat. D'aquesta manera, Prisa va generar els 29 milions de deute que el Barça reclama.

Cal recordar que Televisió de Catalunya va entrar a Audiovisual Sport i hi va aportar els drets televisius del Barça, dels quals era propietària. Per tant, Audiovisual Sport -creada expressament per gestionar els drets de la Lliga- estava formada per Prisa (Sogecable) i TVC i totes dues entitats passaven a ser coresponsables -proporcionalment- dels pagaments d'Audiovisual Sport si aquesta desaparegués. Ara, el Barça no té cap via per pressionar Prisa (Sogecable), la sòcia majoritària d'Audiovisual Sport, i aconseguir els 29 milions que se li deuen per contracte. Però, en canvi, si es pot pressionar TVC, el soci menor d'Audiovisual Sport. I ho fa impedint que TV3 retransmeti

els partits del Barça i reclamant el deute d'Audiovisual Sport.

Tot l'assumpte, és clar, és als jutjats. El Barça ja va fer la denúncia al seu moment, però té pressa per cobrar perquè ha de complir una sentència anterior que l'obliga a pagar 57 milions a Prisa (Sogecable) i perquè tem que Audiovisual Sport desaparegui abans no pagui, cosa que ho complicaria tot una mica més. De fet, quan s'acabi aquesta Lliga, l'empresa Audiovisual Sport deixarà de tenir sentit, perquè no té els drets de la pròxima Lliga.

A tot això, cal afegir-hi el fet que ara la direcció general del Barça està en mans de Joan Oliver, exdirector de TVC, tal com recordava el diari *Avui* a l'article -publicat el 21 de febrer- "La troca més embolicada", que repassa tot aquest assumpte. Oliver va dirigir la Televisió de Catalunya entre el 2002 i el 2004 i va haver de deixar el càrrec quan el tripartit va entrar al govern de la Generalitat. Per posar-hi més salsa, també cal recor-

El Barça reclama a TV3 perquè no pot pressionar Prisa

dar que Prisa és un grup de comunicació completament alineat amb el PSOE i que Mediapro, propietat de Jaume Roura, també ho és, encara que tots dos grups són partidaris de corrents diferents dins del partit.

A tall de resum: dos grups empresarials partidaris del mateix partit es barregen i acaba rebent TV3, aliada amb l'un, però que ajuda l'altre en contra dels propis interessos teòrics. I amb tot això, Joan Oliver ataca, des del Barça, la institució que ell mateix havia dirigit.

> 'La Vanguardia' prejubilada per la crisi

La direcció de *La Vanguardia* intenta retallar despeses a causa de la crisi amb un pla de prejubilacions per periodistes de més de 55 anys. El diari vol que s'hi acullin 29 de les 44 persones que treballen a la redacció i tenguin més de 55 anys. L'any passat ja es va presentar un pla semblant que afectava el personal d'administració, però també alguns periodistes i, en total, es van fer 56 prejubilacions. No es preveu que les baixes se substitueixin amb personal nou. El grup Prisa, per la seva banda, ha tancat l'any 2008 amb un deute de 5.044 milions d'euros. El grup va tenir un benefici net de 83 milions d'euros, un 56,8% menys que l'any passat. Segons Prisa, la caiguda del benefici és a causa del "comportament negatiu dels costos financers i les pèrdues extraordinàries en l'exercici", o sigui, de la crisi. JGV

> 'El Punt' obre web pròpia

El Punt va obrir web pròpia el dia 24 de febrer, a tall de celebració del trentè aniversari del diari, que era el mateix dia. Per entrar-hi la primera vegada, cal passar per una pàgina prèvia des d'on es tria l'edició local que es vol veure. Això ja indica que la informació local, com ja era per al paper, també és prioritària a la versió digital, que té un disseny fresc, força millor que el del diari en paper. Tot i això, no queda clar si el ritme d'actualització de notícies serà gaire ràpid. L'emancipació d'*El Punt* hauria d'afectar el digital Vilaweb, on fins ara es publicaven les notícies del diari arran d'un acord signat l'any 2.000. És d'esperar, doncs, que VilaWeb perdi usuaris únics, però sobretot un nombre significatiu de pàgines vistes. Tot plegat pot afectar negativament VilaWeb en un moment en què la premsa passa un dels pitjors tràngols dels últims anys. JGV

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Radio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

PUBLICITAT

L'ACCENT.CAT

entra a nova pàgina web del periòdic popular dels països catalans

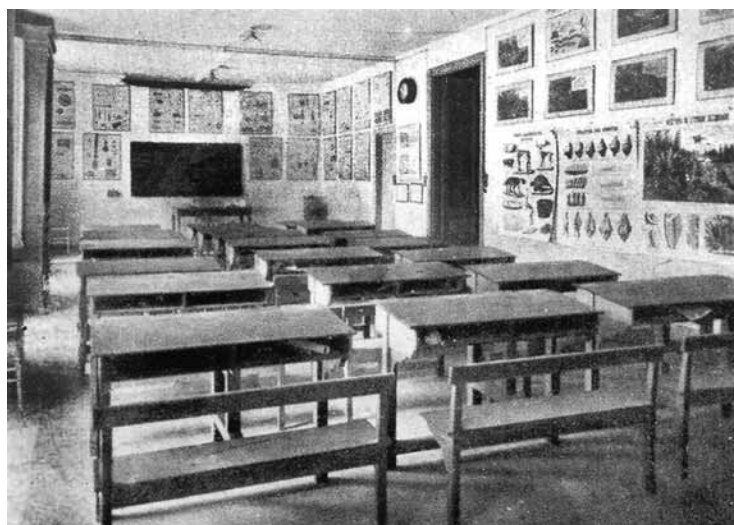
MÉS INFORMACIÓ
MÉS ACTUAL
MÉS COMPROMÍS
MÉS ACCESSIBLE
MÉS ANÀLISI
MÉS PROPRER
MÉS ÚTIL
MÉS INFORMACIÓ

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

L'estela de l'Escola Moderna de Ferrer i Guàrdia

Un grup de mestres vol posar en funcionament una escola llibertària a Barcelona i ha endegat la campanya 100 anys sense Ferrer

Francesc Ferrer i Guàrdia, aula d'una escola racional de principis del segle XX i butlletí de la Escola Moderna de Barcelona de l'any 1908.

Gemma Garcia
cultura@setmanaridirecta.info

“S”i es desitja un avenir de fraternitat, de pau i felicitat, dirigiu-vos vosaltres mateixos, els que patiu el règim actual, i fundeu escoles on pugueu ensenyar lliurement totes les veritats conquerides”. Amb aquestes paraules, Francesc Ferrer i Guàrdia (1859-1909), fundador de l'Escola Moderna, plasmava la importància de l'educació per la transformació de la societat. Durant la primera meitat del segle XX, van proliferar diversos projectes basats en la pedagogia llibertària i, tot i que actualment queden poques escoles racionalistes en peu, a Barcelona, un grup de mestres “insubmisos a l'escola autoritària”-estatal i privada- pretenen fer realitat un projecte d'escola llibertària.

El 13 d'octubre de 1909, Ferrer i Guàrdia va ser afusellat, acusat de ser autor i cap de la revolta coneguda com la Setmana Tràgica. Enrere quedaven cinc anys d'activitat pedagògica al número 56 del carrer Bailèn de Barcelona. L'Escola Moderna va tancar les seves portes l'any 1906 arran de l'acusació del bibliotecari de l'escola, Mateo Morral, de cometre l'atemptat frustrat contra el rei espanyol Alfons XIII. Han passat gairebé 100 anys des de la mort del llibertari Ferrer i Guàrdia, durant el quals l'educació ha patit diverses transformacions. Tot i així, la Noemí Valero i en Joan Barde-

lla, mestres *insubmisos*, continuen etiquetant-la d'autoritària. Juntament amb altres persones que fa temps que treballen intensament per fer realitat una escola llibertària i amb motiu del centenari, duen a terme la campanya 100 anys sense Ferrer. Per la Noemí, és una bona oportunitat per treure a debat l'educació llibertària i agafar embranzida per obrir l'escola, tant de bo, el curs vinent.

Ferrer i Guàrdia, com a observador de la III República francesa, denunciava que els “vices educatius no havien estat eliminats, sinó substituïts”. I, pam a pam, assenyalava: el déu per l'estat, la virtut cristiana pel deure cívic, la religió pel patriotisme, la submissió i l'obediència al rei, a l'aristocràcia i al clergat per l'acatament al funcionari, al propietari i al patró. Han plogut més de cent anys des d'aquestes observacions, però actualment també es destapen crítiques al sistema educatiu. Segons en Joan, a l'escola actual, “no et preparen per ser autònom, sinó per ser manat”, en contradicció amb la llibertat responsable, un dels pilars fonamentals de l'escola llibertària, entesa no com un “deixar fer”, sinó com un “fer amb”, ja que “només mitjançant la llibertat del grup es pot projectar la llibertat individual”. La tolerància, l'ajuda mútua, la solidaritat, la justícia social, la igualtat i la no violència giren al voltant d'aquesta premissa.

Tots aquests valors impregnen les activitats del dia a dia, les dinàmiques

de grup i són -en si mateixos- els objectius de la pedagogia racionalista. “La gent pensa que a l'escola llibertària no hi ha objectius -lamenta la Noemí-, no entenen que els objectius són els valors”. “Un cop els tinguem ben arrelats, els continguts són molt fàcils d'assumir”. Precisament, la manera d'assumir aquests continguts és determinant. Segons la Noemí, “tot el que passi pel teu cos passa per la teva ment” i, per aquesta raó, afegeix en Joan, “tot el que experimentes i fas és un estímul”. En sintonia amb la importància de l'experiència i les vivències, l'escola llibertària posa en pràctica una educació integral. Mentre les societats desiguals es basen en la separació del treball intel·lectual del treball manual, Proudhon i Bakunin ja van proposar la idea anarquista de l'educació integral. Una educació on el treball intel·lectual i manual tenen el mateix valor. D'aquesta manera, la llibertat s'eixampla, perquè “fas un tast de tot i decideixes què t'agrada”, conclou la Noemí. La futura escola llibertària de Barcelona es basarà en l'autogestió a través de la solidaritat de les famílies. “Si una família té més diners, ha de pagar una quota més alta que una que no en té”. La pràctica educativa també es basarà en l'autogestió, ja que el grup -alumnes i professorat-s'autoorganitzarà els estudis.

Fer realitat un projecte educatiu llibertari no és fàcil. Segons en Joan, “és més complicat ensenyar en lliber-

tat que de manera autoritària”, ja que els processos d'aprenentatge són molt llargs i cal una “solvència pedagògica” perquè el projecte no fracassi. Però la història parla per si mateixa i ha demostrat que els projectes de pedagogia llibertària són possibles. L'Escola Moderna va precedir escoles com La Farigola -després Escola Natura- a Barcelona, l'escola Luz de l'Ateneu racionalista de Sants i tants altres projectes nascuts de diverses organitzacions anarcosindicalistes.

Arran de la mort de Ferrer i Guàrdia, Kropotkin es va pronunciar: “Ara és mort, però és el nostre deure explicar la seva obra, continuar-la, difondre-la i atacar tots els fetitxes que mantenen la humanitat sota el jou de l'Estat, el capitalisme i la superstició”. Seguint l'estela de Ferrer i Guàrdia, la campanya 100 anys sense Ferrer recorda el seu llegat i, alhora, vol fer un avenç per fer realitat la continuïtat de què parlava Kropotkin. Si tot segueix el ritme previst, el curs vinent, a Barcelona, podria obrir les portes una nova escola llibertària.

+ INFO

escola.autogestionada@yahoo.es

CONCERT DE SUPORT A L'ESCOLA
LLIBERTÀRIA: 7 de març, 21h.
Espai Obert (Barcelona)

> Paideia, escola llibertària des de 1978

Fa 31 anys, l'escola llibertària Paideia va obrir les seves portes a Mèrida, Extremadura. Després d'algun intent avortat per l'administració franquista, tres dones professionals de l'educació: Concha Castaño, Maria Jesús Chaca i Josefa Martín van construir un centre educatiu basat en les idees anarquistes sobre la igualtat, la solidaritat i la llibertat. A Paideia, on conviuen alumnes de primària, secundària i educació infantil, les decisions són col·lectives i assembleàries i cada persona dona segons les seves possibilitats i rep segons les seves necessitats. Cada alumne escull el temps que vol dedicar al treball intel·lectual -sempre amb llibertat, però de manera responsable- i també s'encarrega d'una part del treball social, que inclou tasques com fer el menjar o netejar, per no carregar-lo als altres. A Paideia, seguint la tradició autogestionària de les escoles llibertàries, ningú deixa d'assistir a l'escola per qüestions econòmiques.

Més informació:
www.paideiaescuelalibre.org

CINEMA

Els records del riu

El documental 'La batalla de la memòria' recupera els testimonis de la Guerra Civil a les Terres de l'Ebre

Alex Vila
cultura@setmanaridirecta.info

Amb una adaptació al català de la popular "Ay, Carmela" feta per Quico el Célio, el Noi i el Mut de Ferreries s'inicia *La batalla de la memòria*, un documental de Mario Pons que tracta la Batalla de l'Ebre des d'un punt de vista vivencial, ideològicament plural i sense narració en veu en off; amb més voluntat de reconstruir i d'integrar el passat que no d'alliçonar-nos bèl·licament.

Pons, de 31 anys, es va estrenar amb la realització del documental *Aigua, la font de la vida*, produït per la Plataforma en Defensa de l'Ebre el 2002 i al qual va seguir el film de temàtica ambiental *Contra corrent*, l'any 2006. El territori té una forta significació per aquest director: no només la música que acompanya les seves produccions està feta per músics de les Terres de l'Ebre, sinó que les constants localitzacions, les imatges d'arxiu i els testimonis que hi participen també tenen una voluntat evident de deixar una empremta ebreca.

La batalla de la memòria ha estat coproduït per Televisió de Catalunya i es podrà veure el dimecres 25 de febrer a les 23h. al Canal 33, en el marc de l'espai *El documental*. Tal com explica el mateix director: "Les pors s'hereten, gran part de la resignació que trobem avui dia és una conseqüència de la Guerra Civil i del franquisme".

La importància de la conversa
El gruix del documental es basa en la filmació de més de trenta testimonis. Cal destacar que aquestes persones no parlen a la càmera, sinó que conversen amb algú: àvies

amb néts, un capellà jubilat amb el nou capellà, pares amb fills, homes treballant... Una clara incitació a promoure l'exemple d'entaular converses difícils. Perquè, com ja diu el títol, aquesta és la batalla de la memòria, no només és la de l'Ebre.

Pel que fa a la batalla en sí, destaquen les aportacions de l'historiador Josep Sánchez Cervera, professor de la Universitat Rovira i Virgili i un dels seus alumnes, Àlex Cervelló, que impulsa un equip a la recerca d'informació sobre el seu oncle assassinat pel règim franquista. També hi trobem el testimoni directe del front republicà, aportat per un combatent de l'anomenada *lleua del biberó*, Pere Godall, la tercera de les potes generacionals sobre les quals se sosté la pel·lícula.

cal tenir en compte que la memòria i la història es construeixen des del present

Amb la combinació d'anècdotes i de moments per la reflexió, la filmació aconsegueix fer-nos ben presents traumes familiars, vicàries franciradors, confessions a un pas de confessar-se, trinxeres, pors, bombardejos dels nazis en època de *pràctiques* i fins i tot un parell d'esquelets -a la línia del front no cal excavar fosses per trobar-los- que afloren -com tot en el documental- amb una estranya senzillesa. Vivències que van passant pel film amb la naturalitat que passa l'Ebre,

La batalla de la memòria

Direcció: Mario Pons Múria
Una coproducció de Mario Pons i Televisió de Catalunya
65 minuts, 2009
Dimecres 25 de febrer, 23h, Canal 33

on la mirada sincera a la cruïlla de la guerra i, sobretot, a la violència, no cau en la llàgrima fàcil perquè es difumina en el paisatge: en la feina al camp, en les converses, en les competicions de rem, en el present de la vida i el treball.

El relat de la guerra

En el pla ideològic, *La batalla de la memòria* encaixa perfectament en el relat de la Guerra Civil que vol difondre el Memorial Democràtic. Un discurs que se superposa al relat que n'havia fet el franquisme. En aquest sentit, cal tenir en compte que la memòria i la història es construeixen des del present i, en aquest cas, el present és el discurs sobre aquesta matèria que impulsa el Govern català. Sembla que, amb l'objectiu reconciliador del Memorial, el nou relat que va qualant és el següent: amb l'excusa d'una guerra externa, les esquerres i els de la FAI van provocar molta violència política; però després les dretes locals tenen quaranta anys per venjar-se desproporcionadament. I el que tenim actualment és un jove que només vol saber on va ser enterrat el seu oncle, que -per cert- només era un músic.

Serà qüestió que en parlem, de tot plegat.

CINEMA

Ficcions sobre la guerra

Pack Guerra Civil

Espoir. *Sierra de Teruel* / *Bloqueo*
(Track Media - Llamentol, 1939 / 1938)
Directors: André Malraux, Boris Peskine / William Dieterle
Durada: 70 / 80 minuts

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Un pack recull dos films sobre la Guerra Civil espanyola que resulten interessants pel fet d'haver-se filmat en ple conflicte. El primer d'ells és *Espoir. Sierra de Teruel*, signat per André Malraux i finançat amb diner republicà, que decora una narració dramatitzada amb imatges reals de la guerra. Tracta dels problemes del bàndol republicà -amb mitjans precaris- per localitzar i destruir un aeroport militar clandestí. El resultat és difícil de valorar, començant per la barreja de realitat i escenificació del conjunt: s'hi detecten precarietats tècniques i desplegament de recursos humans, moments d'autenticitat i d'altres de propaganda, temps morts semidocumentals i escenes vibrants com la d'una ficció notable. El rodatge es va haver de concloure a l'Estat francès per la victòria colpista. D'altra banda, *Bloqueo* va

ser un intent militant de conscienciar sobre la necessitat que les nacions estrangeres s'impliquessin en el combat contra el feixisme a l'Estat espanyol. Un camperol senzill però amb desitjos de millora coneix -per accident- Norma, una exaristocrata atrapada en una xarxa d'espionatge que treballa pel feixisme. La trama romàntica i d'intriga està acompanyada per fermes intents de dimensionar el dolor que infrigien les estratègies bèl·liques indiscriminades a la població civil. Tot i que el seu contingut humanista podria ser subscrit universalment, *Bloqueo* va ser utilitzada contra el seu guionista en plena cacera de bruixes, potser perquè les escenes de masses famolenques semblen filocomunistes o, senzillament, perquè en significar-se anys abans de la intervenció americana a la II Guerra Mundial, John Howard Larson es va revelar com a prematurament antifeixista, una expressió curiosa usada durant el maccarthysme.

CINEMA

Pingpong

(Sherlock Films, 2006)
Director i guionista: Matthias Luthardt
Durada: 85 minuts

Paul irromp sense avisar en l'oasi vacacional del nucli familiar del seu oncle Stefan, situat a la casa de camp d'aquest. El debutant Matthias Luthardt exposa les relacions que s'estableixen entre Paul, el seu cosí i la mare de l'últim, explotant diversos fils de ressentiment de classe i de tensió sexual subjacent. Sorpren la lubricitat que el director aconsegueix

guix inocular dins una narració que -en general- és freda, incòmodament formal com les maneres de la família d'Stefan, tensa com el laconisme enigmàtic del protagonista. Malgrat usar materials coneguts, l'alemany ofereix un bon esbós dels conflictes d'una família burgesa, confortablement difuminats mitjançant una convivència distant. I.F.

CINEMA

Commare secca

(Suevia Films, 1962)
Director: Bernardo Bertolucci
Guionistes: Bernardo Bertolucci i Sergio Citti, sobre una història de Pier Paolo Pasolini
Durada: 88 minuts

Bernardo Bertolucci va debutar amb el trasllat a la pantalla d'una història de Pier Paolo Pasolini (*Accatone*) que remet a la clàssica *Rashomon*. Pasolini i Bertolucci duen l'esquema multiperspectivista de Kurosawa a una Itàlia pasoliniana, plena de murris contemporanis i urbans que declaren què van fer les hores anteriors a un assassinat. Malgrat que fingeixi ser un film

d'intriga mitjançant algun treball de càmera amb ressons hitchcockians, *Commare secca* s'acaba imposant com un fris social. Els responsables poden decebre resolt el misteri amb indiferència, però ratifiquen que allò important no és el crim, sinó l'entorn en què es produeix: un món de misèria material que condueix a la decadència moral. I.F.

, expressions

LLIBRES

De la subcultura a la contracultura

Servando Rocha retrata l'evolució de les cultures urbanes dels darrers cinquanta anys a 'Agotados de esperar el fin'

Xavier Urbano
cultura@setmanaridirecta.info

Servando Rocha pren el títol d'una cançó dels l'legals que descriu perfectament el que vol transmetre durant tota la narració. *Agotados de esperar el fin* és un retrat de les diferents generacions de joves que veuen passar el curs de la història davant seu, com la societat es va configurant al marge d'ells i com, poc a poc, queden resignats no a viure, sinó només a esperar que els esdeveniments se succeeixin un rere l'altre, sempre com a simples espectadors. Una lectura molt inspiradora per plantejar-nos l'anàlisi de les velles i noves expressions culturals i identitàries que retornen en temps inflamables.

L'assaig comença amb una reflexió interessant sobre com fermenten aquests marges de la societat, que han acabat esdevenint tan rics en forma de subcultures: *hipsters*, *rockers*, *teddy boys*, *beatniks*, *punks*, *skinheads*... Des del rebuig, de mica en mica es configuren diferents visions sobre el moment que li toca patir a cadascú: des de l'Anglaterra de postguerra dels *teddy boys*, fins a la guerra de les Malvinas amb Thatcher, Woodstock, Nixon, Vietnam, Warhol, els Sex Pistols o el hardcore punk dels Discharge van omplint els referents per il·lustrar una part poc estudiada de la història de la segona meitat del segle XX.

Marginació i gueto

Les subcultures neixen i es desenvolupen en les tensions entre la marginació, el gueto i la voluntat recuperadora d'un sistema canibal que no dubta a alimentar-se de les seves pròpies desferres per sortir renovat i eliminar aquestes contradiccions, bé engolint-

les o bé criminalitzant-les.

Acompanyant la visió més cronològica, Rocha aporta reflexions interessants per analitzar les transformacions i els conflictes a les societats modernes. El pas metamòrfic d'una subcultura que creix al marge del capitalisme, tot i que li és funcional, cap a una contracultura que és confronta amb el seu present i que pretén generar mecanismes alternatius, d'autogestió i d'autoorganització davant el poder. És en aquest moment que neix el conflicte i tot sembla posar-se interessant: el pas d'una subcultura a una contracultura. És quan comencem a parlar d'una experiència d'alternativitat radical en contra de la cultura dominant.

Ecllosió del punk

L'assaig acaba portant-nos inevitablement cap a l'explosió punk de mitjans dels 70 i els 80, època de crisi econòmica, reconversions i destruccions industrials, conflictes bèl·lics diversos i pugnes contra la moral cristiana imperant. Com bé diu l'autor, l'aparició del punk és el reflex de la realitat que l'engendra, "la lírica ja existia, només faltava que explotés". Abans, però, hi ha una reflexió interessant sobre la connexió entre el punk primerenc i la música negra de perfil més *underground*, amb bandes com Funkadelic i Sly and the Family Stone, que representaven l'esperit més lúgubre i alliberador de tota l'onada de música negra dels 60 i els 70.

A banda de fer un repàs ampli sobre l'època, resulta molt interessant el fet d'anar ancorant les reflexions amb referents més pròxims. Així, bandes com Eskorbuto, La Banda Traperera del Río, Antidogmatiks o Decibelios serveixen per il·lustrar que, en aquest cantó dels Pirineus, tot i

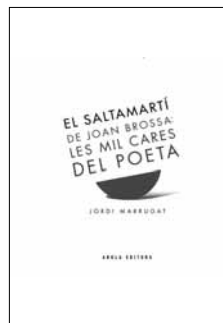
Agotados de esperar el fin
Subculturas estéticas y políticas de deshecho
Servando Rocha
Virus, 2008

haver estat vivint durant 40 anys al marge de tot, també es va viure una potent escena punk coetània a la dels Crass o els Dead Kenedys

El punk acaba cridant sobre la destrucció de l'home, de la subjectivitat davant de l'objecte, de la mercaderia. El final de la història, com a concepte lligat al *No Future*, és una reacció i una oposició natural a l'esperit *hippy* i a la derrota de les lluites del 68. Representa passar de la platja que habitava sota les llam-bordes de París a l'apologia de la mort, el caos i la destrucció. Així doncs, si les subcultures dels 60 i els 70 estan marcades per ser una mescla entre hedonisme, confrontació i bohèmia, les dels 80 tenen un clar perfil apocalíptic, nihilista i autodestructiu.

LLIBRES

Les mil cares de Joan Brossa

El saltamartí de Joan Brossa: les mil cares del poeta

Jordi Marrugat
Arola Edicions, 2009

Blanca Balanyà
cultura@setmanaridirecta.info

El desè aniversari de la mort de Joan Brossa ha motivat diverses edicions per reivindicar l'obra d'un autor que uneix en la seva obra la passió per les avantguardes i el concepte de l'art com una eina de lluita per l'emancipació nacional i social. Si fa unes setmanes parlàvem del disc d'homenatge *Les mans plenes*, dinamitzat pel fanzine *Malalletra*, ara és el torn d'aquest volum d'Arola Editors en què Jordi Marrugat fa una dissecció de tres obres de Brossa: el recull de poemes *El saltamartí*, la peça teatral que du aquest mateix títol i l'escultura del passeig de Gràcia de Barcelona *Homenatge al llibre*, que també és un saltamartí.

El saltamartí no és un punt d'inflexió en la trajectòria de Brossa, però sí que permet fer-se una idea global del corpus de la seva obra, ja que és el llibre on

publica per primera vegada la seva poesia visual, a l'hora que també dóna títol a una peça de poesia escènica i a un poema corpori. És un llibre publicat en un moment clau de la construcció de la imatge pública d'un autor que cal reivindicar en totes les seves vessants, com bé diu Marrugat, "del sonet a la sextina cibernètica i de la reivindicació obrera al nacionalisme més radical".

L'obra de Marrugat proposa una visió global de l'obra del poeta mort ara fa poc més de deu anys i, al mateix temps, fa una lectura general d'*El saltamartí* que serveix per exemplificar els diversos aspectes comentats. La segona part matisa i aprofundeix, tot extrapolant aspectes d'*El saltamartí* a altres obres de Brossa que, com ell mateix explica, si no pogués escriure "en els moments d'eufòria seria guerriller i als de passivitat prestidigitador. Ésser poeta inclou totes dues coses".

LLIBRES

Sida Mental

Lionel Tran
Perifèria, 2008
Traducció de Laura Salas Rodríguez
156 pàgines

Lionel Tran, guionista de còmic i prosista, explora a *Sida mental* els instints autodestructius i antisocials d'un fill de la revolució del 68, destruït pel tracte d'una mare tirànica en l'entorn familiar. Dividint el text en seqüències cronològicament desordenades, l'autor aixeca una construcció de *cut and paste*, hereva del còmic, del realisme

brut i de la prosa de combat de les *banlieues* i l'*underground*. El desig de provocar reaccions visceralment és evident, juntament amb les poques reserves de Tran a l'hora de tractar amb desagra-dable cruïda els paisatges sub-bur-buals decadents, les obsessions masturbatòries i unes truculentes fantasies de violència nascudes del sentiment d'abandó. I.F.

arc
cooperativa
www.arccoop.coop

HERBOLARI
Venda de plantes medicinals, tés, espècies i elaboracions artesanals
- Massatges (teràpies)
- Teràpies alternatives (Reiki, Flors de Bach...)
- Tallers (ús de Plantes Medicinals, Aromateràpia)
C/ Flassaders 14, 08003 Ben Telf. 93 319 69 42
herbolari@gmail.com

Pâtisserie Santacana
Petonets
ESPECIALITAT EN PETONETS
C/ La Cort 18 43800 Vallès Telèfon 977 601 468

La Maria de Valls
Tot per el cultiu del cannabis
C/ Forn Nou, 26
43800 Valls (Tarragona)
Telèfon: 977 608 329
lamariadevalls@hotmail.com
www.lamariadevalls.com

MÚSICA

“Fusionar cultures és una forma de reivindicació”

Proyecto Cumaco, de Barcelona, fusiona el jazz amb els sons llatins i el flamenc

Amb una harmonia original i fresca acompanyada de la passió més gran que es pot viure dalt l'escenari, Proyecto Cumaco arriba de diferents indrets amb la riquesa del jazz i molts d'altres al·licients.

Alba Barbé
cultura@setmanaridirecta.info

Dalt l'escenari, fusioneu més d'una quinzena de ritmes diferents... Us definiríeu amb un estil musical particular?
DAVID ITALIANO (bateria): Jazz-fusió llatina, fent un *suballé* a llatina. Fusió llatina perquè parteix de fusionar diversos ritmes, bàsicament llatins. I jazz perquè utilitzem una harmonia una mica més moderna i també tenim molts espais d'improvisació.
JUAN SÁNCHEZ (percussió): També és important el lloc físic on som. Com que som a Barcelona, agafem el flamenc o la *bulería* i l'adaptem al jazz. També referències del Brasil, com la samba, i de l'Àfrica.

La percussió va ser la base de construcció del grup, però amb menys d'un any heu ampliat la formació...

JS: El grup és una petita metàfora de la pròpia evolució musical. Partint de l'Àfrica i essent percussiva, es va desenvolupar pel món mesclant-se amb els instruments melòdics i prenent petites coses de cada país. **Què és el *cumaco*?**

DI: El *cumaco* és un tambor de música africana-venecolana. És com el rei tambor. Es toca a les festes de Sant Joan, o a les festes semi paganes o semi religioses, i amaga tot un misticisme. Proyecto Cumaco representaria el paper de la percussió, el paper d'allò primitiu, allò més animal dins la música.

Tot i la petita trajectòria als escenaris, heu tocat en espais ben diversos...

JS: Abans d'estar sobre l'escenari vam estar a baix i és important no perdre aquesta relació. Podem connectar amb un tipus de públic en un local com el Harlem, o bé en unes

festes alternatives on la majoria del públic potser no té una cultura musical d'estudi, però sí una cultura musical popular. Fem música a l'estudi, però sense perdre mai el pont amb la gent.

És curiós que sigui la veu la que s'adapta a la base percussiva...

DI: Les lletres són una petita excusa per cantar, la melodia és el que importa, més que el que es diu.

Existeix alguna proposta o denúncia en les vostres creacions?

JS: A vegades, expressar un concepte verbalment és més senzill. Nosaltres ho fem implícitament en la pròpia música. El mateix fet de fusionar cultures és una forma de reivindicar la unitat, encara que només sigui musicalment. Partir de la diversitat de les nostres nacionalitats ja és una reivindicació.

MÉS INFO: Proyecto Cumaco
www.myspace.com/proyectocumaco
PROPRIS CONCERTS:
15 de març. Robadors, 23.
19 de març. Harlem Jazz Club

MÚSICA

Un palau pel 'Xiri'

Xirinacs al Palau

CD+DVD
Amb actuacions de Refugi, Obrint Pas, Feliu Ventura, Aramateix, At Versaris, Companyia Elèctrica Dharma (Picap)

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

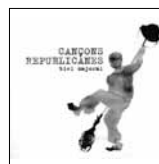
La discogràfica Picap, que enguany compleix el seu 25è aniversari, acaba de publicar una molt bona edició de *Xirinacs al Palau*, el concert-homenatge organitzat per la Fundació Xirinacs el tretze d'octubre passat al Palau de la Música de Barcelona. Com va passar amb el tribut a Ovidi Montllor, l'homenatge al *Xiri* al Palau de la Música va transcendir les fronteres del simple espectacle musical i es va convertir en un clam col·lectiu de dignitat nacional.

En el vessant musical, destacar que hi podem trobar l'únic enregistrament en disc -de moment- de Refugi, la banda amb què el bateria d'Els Pets Joan Reig recupera cançons poc reivindicatives del folk i de la cançó.

Hi podem sentir la seva visió de "Lladres", d'Al Tall, i de "Com hauria estat de bell", un poema de Miquel Martí i Pol musicat pel grup Coses. Una altra de les aportacions interessants és la dels Obrint Pas que, en un inèdit format acústic amb dues guitarres, dolçaina, contrabaix i veus, adapten dos clàssics del seu repertori: "La flama" i "Som".

També cal destacar Aramateix, una banda encapçalada per Francesc Ribera *Titot*, amb "Plany", dedicada al mateix Xirinacs, i "Lluitadors", versió d'Al Mayurqa que el grup dedica al seu autor, el malaguanyat Toni Roig. Només s'ha de lamentar que l'enregistrament en CD no inclogui el "Que volen aquesta gent" de Maria del Mar Bonet amb Manel Camp al piano.

MÚSICA

Biel Majoral

Cançons republicanes
(Blau/Discmedi)
Cançó d'autor

A *Cançons republicanes*, Biel Majoral recupera una sèrie de cançons i poemes propis i aliens per fer memòria històrica dels temps de la República, la Guerra Civil i la repressió franquista. Per bé que no es prodiga gaire als escenaris, el cantautor mallorquí continua essent un referent indis-

pensable per entendre la cançó d'autor a les Illes Balears. Agustí Bartra, Joan Oliver, Màrius Torres, Blai Bonet, Pere Capellà o Joan Brossa -en la musicació de "Final!" feta per Miguel Poveda- són alguns dels autors que reivindica un Biel Majoral de veu plèrica i idees clares. R.P.

MÚSICA

Kangrena i Shit SA reeditats en CD

El segell barceloní Bcore recupera clàssics del punk barceloní dels vuitanta

Antònia Andreu
cultura@setmanaridirecta.info

La discogràfica Bcore acaba de reeditar en CD les gravacions de dues bandes llegendàries del punk-rock barceloní dels anys vuitanta: Kangrena i Shit SA. Com ja va fer el seu dia amb L'Odi Social, aquest segell independent no està disposat a permetre que les bandes llegendàries del primigeni punk català restin en l'oblit.

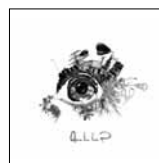
Al CD *Casetes de Kangrena*, hi trobem dues cintes llegendàries: *Estoc de pus* (una referència al

programa televisiu de l'època *Estoc de Pus*), editada el 1984, i *El cubo de basura*, de 1985. 49 temes en 75 minuts, publicats el seu dia pel segell Anarchi Rekords i ara remasteritzats als estudis Ultramarinos Costa Brava. Destaca una versió de la nadala "Fum fum fum", que fins i tot va arribar a ser coneguda als ambients punk de San Francisco gràcies als múltiples contactes entre els diversos fanzines, fet que prova que l'escena de Barcelona era respectada arreu del món.

D'altra banda, Shit SA van ser, probablement, el grup més conegut

i menys prolífic de l'escena punk. La banda només va fer una gravació d'estudi de sis temes, l'any 1984, que mai no es va arribar a editar a l'Estat espanyol, tot i que algunes cançons van aparèixer en recopilatoris alemanys i nord-americans. Les úniques fonts musicals que proven la seva existència són gravacions de concerts i a locals d'assaig, totes elles en vells cassetes que el guitarrista de la banda, Boski, ha sabut conservar i que ara han digitalitzat a *Shit SA (1983-1985) The Boski's Cut*. En total, una antologia de 76 minuts i 37 cançons.

MÚSICA

Qui hi ha?

Aquest llum per qui crema?
(Autoeditat)
Pop-folk

La jove formació de Sant Boi de Llobregat Qui hi ha? no respon als estàndards del que podríem esperar d'un grup de música celta. Armats de violins, mandolines i gaites, la seva brúixola apunta cap a Irlanda en deu cançons majoritàriament instrumentals. Els seus peus, però, estan ben arrelats en una comar-

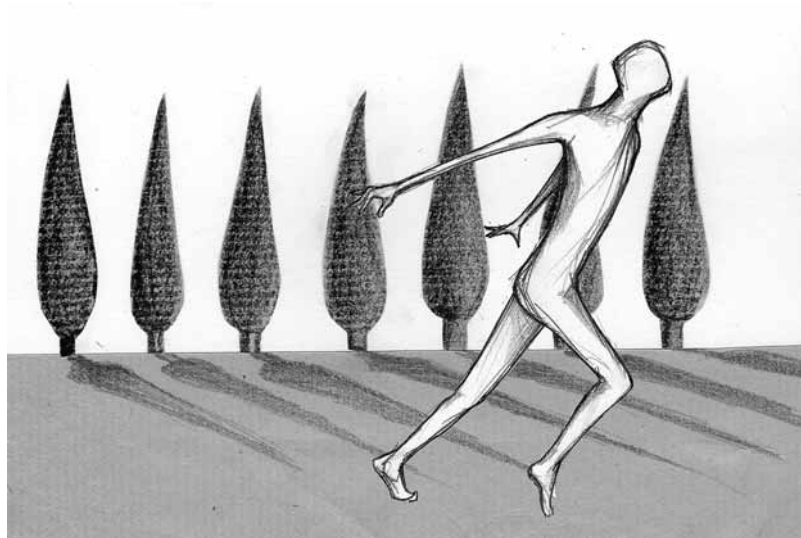
ca, el Baix Llobregat, de la qual lamenten la pèrdua d'identitat rural i la invasió de ciment. Algun apunt moderat d'electrònica i ressonàncies flamenques i hindús completen un disc interessant amb temes de composició pròpia, a excepció de "McColdrick set", una adaptació del gaiter irlandès Michael McColdrick. R.P.

, expressions

. PUNTS SUSPENSIVS

Camí cap a Son Coletes

ANNA SELLARÈS

Després d'un parèntesi, la secció *Punts suspensius* torna amb la ploma del poeta mallorquí Carles Rebassa. Un cop al mes, la DIRECTA, a través de la secció cultural *Expressions*, dóna veu a plomes joves i emergents perquè tractin un tema d'actualitat des de la seva perspectiva literària.

Carles Rebassa
cultura@setmanaridirecta.info

Mai no has intentat ni dir-ho. No has tingut mai la necessitat de "dir-ho", en el sentit d'"anomenar-ho". Potser és perquè no hi has participat mai, perquè tenies la idea secreta i fèrtil que les coses no eren verament així, que les imatges dels palestins esclafats pels tancs israelians que veus per Internet són això, imatges d'Internet. També pensaves que els vuit-cents euros mensuals que cobren els treballadors de les Filatures d'Avinyó, ara que són a un acord de quedar-se sense feina, eren coses d'un reportatge de televisió. També pensaves que la gent que tanquen a Euskal Herria són gent de lluny, tan de lluny que és com si la presó no existís, com si Euskal Herria no existís. Com si no hi hagués enemic. Com si no hi hagués conflicte i només se'n veïés la crosta. Com si tot el que passa fos perquè sí, perquè ha de passar. Per equilibrar el món.

Tot això ja fa dies que ho penses. Ho has pensat concretament avui, quan has llegit a la premsa que un jutge militar dóna la raó a un exinsubmís, i has tingut una estranya sensació. Enlloc no hi deia que un jutge dóna la raó a un militant. Quan has fet una cerca per Internet has vist que no era un exinsubmís, sinó un militant independentista. També has vist que enlloc no s'ha dit que darrere aquesta raó, l'exinsubmís torna a estar imputat per un delicte electoral. No has vist gairebé enlloc que un fiscal demana tres anys de presó per a deu persones i que una d'aquestes persones és el militant que "ells" anomenen "exinsubmís", que es van manifestar contra la Constitució europea. Tampoc no has vist gaire clar, als mitjans amb els quals et penses que t'informes, que

allà on la voluntat popular és NO a la Constitució europea es tornarà a fer el referèndum. De cop i volta, els treballadors de les filatures, els nois armats amb pedres de Palestina, els joves bascos t'han aparegut més propers, més a mà. Has recordat aquelles paraules de Bertold Brecht que diuen que l'home només té un defecte, pot pensar. Les has llegides, concretament, citades de biaix, en un poema de Blai Bonet. Per què les coses que semblen llunyanes són tan properes com la taula d'aquesta cambra? On són pintades les ratlles que separen les coses? T'has posat les espadanyes i has sortit a fer un tomb. Has caminat fins a Son Coletes.

T'has posat les espadanyes i has sortit a fer un tomb

Així com t'hi acostaves, quasi com una ombra que s'estén damunt el capvespre, has començat a tenir ganes de córrer. Entre els ametllers i cap als xiprers que coronen els murs del cementiri, t'has posat a recordar la mirada aperduada del teu avi, rere un fil de veu que algun cop et deia: "A

mon pare el van dur a Son Coletes". L'avi vell i arraconat com un moble vell i arraconat, que de tant en tant et deia que algun dia tornaria, aquell desastre, "tornarà i es repetirà aquella història del dia que van dur mon pare a Son Coletes". Records, anys després, el primer cop que, per casualitat, vas escoltar una cançó de Guillem d'Efak que es deia com el cementiri del teu poble, el cementiri del pare del teu avi. Una cançó que parlava dels pagesos que van fer les Germanies, les revoltes pageses del segle xv, i que ell va presentar a la censura franquista sota l'epígraf: *Anónimo mallorquín del siglo XV*. Més tard saberes que darrere la figura del Tort Ballester -cabdill de la rebel·lió- i els seus companys de revolta i de tomba, hi havia la dels morts de 1936, assassins com animals a les parets del cementiri pels falangistes i els soldats de la Wermatch, entre ells el pare del teu avi, que el van dur a Son Coletes.

Quan has estat entre les dues columnes per entrar al cementiri, has recordat els mots de Guillem d'Efak: "La va fer a Son Coletes / un horabaixa de març. / Déu vulgui que per molts anys / pugui anar-hi caminant". Has pensat en el futur que potser li espera al fill de qui pugui ser el teu nét, en un temps net i clar que et toca construir a tu damunt els ossos dels qui han quedat enlloc, i, tot i que saps del cert que et toca tornar a la vila i posar-te a batallar, has començat a tenir moltes ganes de despullar-te i arrencar a córrer.

> La ploma

El poeta Carles Rebassa (Palma, 1977) va néixer a Mallorca, però actualment resideix a Barcelona i és membre de l'Associació Cultural La Fornal de Vilafranca del Penedès. Ha publicat *Requiescat in pace* amb el poeta Pere Perelló (1998), *Poema B* (2006) i *Els joves i les vídues* (2006), que li va valer el premi de poesia Ausiàs March de Gandia (País Valencià). El 2005 va participar, juntament amb Toti Soler i Ester Formosa, al disc d'homenatge a Ovidi Montllor *Deu catalans i un rus* (K Indústria Cultural).

. EL REBOST

Herbes aromàtiques (VI)

Joan-Andreu Moll i Laia Bragulat

La planta 'medicinal que cura' *Salvia officinalis*

De la família de les labiades, la sàlvia forma una mata que pot arribar als 70 cm d'alçada. Té les fulles enfrontades, més o menys lanceolades i blanquinoses, pel pel curt que les cobreix. Fa flors violetes, blavencs o rosa blanquinosos. Es fa bé en sòls calcaris, rocósos i secs. Floreix al juny i al juliol. Al jardí o a l'hort, ajuda a foragitar les erugues. Les fulles es recullen abans que la planta floreixi a la primavera. La sàlvia comuna és originària del Mediterrani oriental (Grècia i Iugoslàvia) i s'ha estès arreu, fins arribar a Amèrica i a l'Àsia Menor.

Són moltes i diverses les aplicacions de la sàlvia, potser per això té aquest nom etimològicament tan redundat: *salvia*, que cura, *officinalis*, medicinal... Coneguda de molt antic, és una de les quatre herbes de l'anomenat *vinagre* dels quatre lladres. Conta

la llegenda que la recepta d'aquest líquid -elaborat amb romaní, farigola, espígol i sàlvia- va salvar la vida de quatre lladres fets presoners a Tolosa per robar a les cases del veïnat afectat per la pesta. Se'ls va condemnar a mort, però se'ls va donar l'oportunitat de salvar-se si explicaven com s'ho feien per sobreviure enmig de la malaltia sense contagiar-se. El seu secret era macerar les quatre plantes en vinagre i refregar-se el líquid per tot el cos.

Propietats i usos

Bactericida i cicatritzant: per afecions respiratòries, mal de gola, grip, úlceres i ferides. En infusió o glopejada i en gases xopes o fulles fresques sobre les ferides.

Estomacal, antidiarreica i antivomitiva: digestions pesades, diarrea i vòmits. Infusió tres vegades al dia.

Emmenagog: rebaixa lleugerament els dolors de la menstruació. És molt útil com a relaxant muscular usada externament.

Diurètica: afavoreix l'eliminació de toxines i especialment de l'àcid úric. Útil per malalties circulatories, hepàtiques, gota, artritis, reumatisme, cel·lulitis. Infusió.

També va molt bé per enfortir i protegir les genives. Atura la pèrdua de geniva i -acompanyada d'una higiene exhaustiva- ajuda a combatre la gingivitis.

La infusió de les fulles -barrejades amb les de romaní i farigola- és un bon tònic capil·lar. Duen que atura la caiguda del cabell.

A la cuina, les seves fulles fresques acompanyen i potencien el gust de les verdures i també s'usa per aromatitzar licors. Molt usual als sabons per les seves propietats tonificants i relaxants.

La planta 'endeвина' *Salvia divinorum*

Anomenada popularment *ska pastora*, *herba Maria*, *herba dels déus*, té totes les característiques de la sàlvia comuna -són del mateix gènere-, però la particularitat que és psicoactiva. De fet, és la planta que conté la substància psicoactiva natural més potent que es coneix. A Occident, no és fins el 1939 que es coneix l'ús de la infusió d'aquesta herba, amb finalitats visionàries i curatives, per part dels xamans de la zona de Oaxaca (Mèxic). El principi actiu de la *Salvia divinorum* és l'anomenada salvinorina-A, tot i que també conté altres compostos: salvinorina-B (no psicoactiva), divinorina-C (potenciadora de la salvinorina-A). Els efectes psicoactius de l'herba dels déus són extremadament potents. Tot i que a Occident el seu consum lúdic acostuma a

ser fumats, amb un efecte immediat i intens que desapareix després d'uns minuts i d'haver experimentat un bon viatge (o no), els mazteques mexicans en masteguen les fulles per obtenir uns efectes més suaus i sostinguts. En tot cas, cal anar amb compte i es fa imprescindible consumir-la amb una persona que et vetlli durant el trànsit.

Recomanem

VILASSAR DE MAR

27 de febrer
ACTE ANTIFEIXISTA
"QUI OBLIDA LA HISTÒRIA ESTÀ CONDEMNAT A REPETIR-LA."
70 ANYS DE L'ENTRADA DE LES TROPS FRANQUISTES A VILASSAR DE MAR".

20h. Museu de la Marina.

Xerrada a càrrec d'Àrmengol Gassiot, arqueòleg i professor d'història a la UAB i Josep Maria Pi, de l'Associació per la Recuperació de la Memòria Històrica de Catalunya.

Organitza: Associació Cultural Bullangues.

TARRAGONA

28 de febrer
INAUGURACIÓ DE L'ATENEU LLIBERTARI ALOMÀ
 C. Misser Sitges 9.

17h. Cercavila pel barri amb la xaranga La Guinyolada.

18h. Berenar-xocolatada.

19h. Xerrada: *Ateneus Llibertaris: història i presència*, amb l'Ateneu Llibertari Al Margen de València, l'Ateneu Enciclopèdic Popular de Barcelona i l'Ateneu Popular Júlia Romera de Gramenet del Besòs.

21h. Concert acústic amb Pacho Tafalla, Nomada Lagana, Carlus Jové i Pae y su Guitarra.

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BAGES

27 de febrer
Pel·lícula i debat: Las mujeres de verdad tienen curvas
 20h. La Fadulla. C. Verge de l'Alba 4.
 Més informació: moviments.socials.bages@gmail.com

BARCELONA

25 de febrer
Cineforum: The Raspberri. Reich
 19h. Col·lectiu Gai de Barcelona.
 Passatge Valeri Serra, 25.
 Del director Bruce LaBruce.

27 de febrer
Aniversari: Contrabanda FM. Ni adulta, ni adúltera, ni adulterada.
18 anys de llibertat a les ones!
 21h. Al CSA Can Vies.
 C. Jocs Florals, 40 (Sants).
 Amb Tito Garraf y los Mediocres, As Ladrass, Ezkirla i DJ's.
 Més informació: contrabanda.org

28 de febrer
V Jornades d'Economia Solidària: Crisi. Alternatives des de l'economia solidària.
 A l'Ateneu La Torna de Gràcia, C. Sant Pere Màrtir 37,

1 de març
Circ Cabaret solidari EJC
 Entrades anticipades al bar de l'Ateneu. 18h. 4 euros. Més informació: <http://www.ateneu9b.net/>

Taller de serigrafia
 Pintarem samarretes i farem xapes i pins. 11h. Inscriu-te a la secretaria de Ca la Dona: 934 127 161.

Del 2 al 30 de març
Jornades Anarco-feministes
 C. Joaquín Costa 34.
 Organitza: CNT-Catalunya
 Més informació: cnt.catalunya@hotmail.com

4 de març
Presentació del llibre Agotados de esperar el fin
 19.30h. Ateneu Barcelonès.

4 i 5 de març
Congrés: Dret, gènere i igualtat. Canvis en les estructures legals androcèntriques.
 Centre Francesca Bonnemaison.
 C. Sant Pere Més Alt 7.
 Inscripcions i informació: centre.antigona@uab.cat www.centreantigona.org
 Organitza: Grup Antigona, UAB

5 de març
Assemblea de la campanya 100 anys sense Ferrer, trobada informativa.
 19h. Espai Obert
 C. Violant d'Hongria, 71, 1r pis.

6 i 7 de març
Jornades internacionals sobre OGM
 Sala d'Actes de la Residència d'Investigadors.
 C. de l'Hospital, 64.
 (Metro L3 - Liceu).
 Més informació: www.somloquesembrem.org

SANT HILARI SACALM

27 de Febrer
Xerrada informativa sobre el conflicte entre Israel i Palestina!
 20h. Casal Popular El Trabuc.

MATARÓ

4 de març
Presentació dels llibres Els morts clandestins, de Queralt Solé i Barjau i Els esclaus de Franco, d'Oriol Dueñas Iturbe. 19h. Sala d'actes de Les

Esmandies, Casal de Barri. Organitza: Grup de Recerca de la Memòria Històrica de Mataró.

PREMIÀ DE MAR

3 de març
Universitat i resistències
 20h. Centre Cívic.
 Amb Rubén Pocino (estudiant premianenc de l'assemblea d'estudiants Mundet), Mariona Cruelles (estudiant de la UAB) i Josep Ma. Antentas (professor de la UAB i militant de Revolta Global).

REUS

2 de març
Cicle de cinema solidari Visions de l'altra riba i 14 Kilómetros
 Sala d'actes. Centre de Lectura.
 C. Major 15.

CREIXELL

1 de març
Geologia i meteorologia litorals
 Visita guiada i gratuïta a la platja natural dels Salats i Muntanyans de Creixell, Torredembarra i Roda de Barà.

Més informació: www.gepec.cat

SABADELL

28 de febrer
Taula rodona sobre Bolonya i la LEC amb membres de la CAE (Coordinadora d'Assemblees d'Estudiants) i del MAES (Moviment d'Assemblees d'Estudiants de Sabadell).
 19h. Ateneu Llibertari de Sabadell
 Passatge Edgard Ricetti 18, al costat de la plaça Marcet.

TERRASSA

4 de març
Presentació del llibre Joan García Oliver. Retrat d'un revolucionari anarcosindicalista
 19.30 h. Amics de les arts i Joventuts musicals.
 C. Sant Pere 46, 1r pis.

MANRESA

27 febrer
Xerrada sobre les penes multa
 20.30h. CSO La Tremenda.
 C. Salvador 24
 Amb sopar.

Sortim de casa

BARCELONA

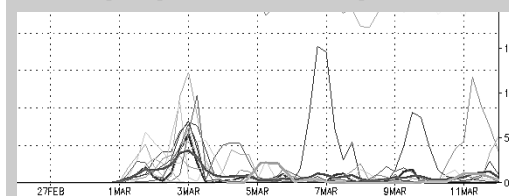
3 de març
CONCENTRACIÓ EN SOLIDARITAT AMB L'AMADEU CASELLAS I PELS DRETS DE TOTES I TOTS ELS TREBALLADORS PRESOS.

10.30h. Jutjat Social núm. 1. Ronda Sant Pere 42.

Convoca: Sindicat de Oficis Varis de la CNT-AIT de Manresa.

Més informació: <http://llibertatamadeu.blogspot.com/>

El temps que ha fet... i que farà

Setmana d'anticicló. Fins diumenge la falca d'altres pressions de les Açores s'endinsarà fins la mediterrània occidental, ens proporcionarà sol i temperatures primaverals de dia. Serà un parèntesi dins d'aquest cru hivern. A partir d'aquest dia, els núvols s'aniran

estenen i fent més espesos. La setmana vinent serà una altra cosa. Estarà marcada pel desplomament de perturbacions des de les Illes Britàniques, amb baixada de temperatures, nevades copioses al Pirineu i ruixats intensos. Les ventades de mestral seran fortes.

. L'ENTREVISTA

Munira Subasic REPRESENTANT DE L'ASSOCIACIÓ MARES DE SREBRENICA

“Escriurem els noms dels líders de l'ONU al mur de la vergonya”

Munira Subasic estava relatant la seva experiència com a representant de Mares de Srebrenica en una xerrada a Barcelona quan la traductora de l'acte, una altra víctima del conflicte dels Balcans, no va poder més i va esclatar a plorar. Així de presents es viuen els fets de la guerra, malgrat el pas del temps. Tanmateix, la veu de Subasic –que va perdre el marit i el fill a la matança de Srebrenica– no perd la determinació i la fermesa quan parla de futur, veritat i justícia.

Oriol Andrés

entrevista@setmanaridirecta.info

Quin és l'objectiu de Mares de Srebrenica?

L'associació es va crear per aconseguir justícia. Volem que tots els autors de crims de guerra compareguin davant d'un tribunal i que es coneixin públicament els seus noms i cognoms. I el més important, volem trobar les restes dels nostres infants. **Quants cossos han trobat fins ara?** Fins ara, s'han exhumat 27.000 cossos i potser la meitat s'han identificat. D'entre aquests, se n'han identificat i enterrat prop de 3.000 pertanyents o relacionats amb la matança de Srebrenica. I només són una tercera part de la gent que estem buscant perquè, en total, van desaparèixer entre 8.000 i 10.000 persones a Srebrenica. A tot Bòsnia i Hercegovina encara s'estan buscant al voltant de 13.000 persones.

“Cada majoria ètnica té una veritat diferent en aquests moments”

Vostè ha recuperat les restes del seu fill i el seu marit?

En total vaig perdre 22 parents a la matança. Vaig trobar les restes del meu marit –exhumades el 1994– en una fossa comuna, però desafortunadament el meu fill continua desaparegut.

A nivell personal, per què resulta tant important identificar els desapareguts?

Quan identifiquen els teus familiars, per fi coneixes la veritat real, saps que van ser assassinats. Però, al mateix temps, també comences a patir quan comences a preguntar-te per què ha passat això i com una persona pot haver-ho fet. Després d'això, el principal objectiu de la teva vida es converteix en perseguir al criminal, per sempre si és necessari. Perquè puguem recuperar una part del nostre cor o de la nostra ment, cal que puguem veure que els responsables són jutjats.

ORIOl ANDRÉS

Cada 11 de juliol doneu sepultura a tots els exhumats identificats en una cerimònia conjunta al cementiri de Potocari. Per què aquest acte?

El genocidi de Srebrenica va tenir lloc un 11 de juliol. Europa no va fer res per prevenir i evitar el genocidi, encara que hagués pogut, fet que la converteix en coautora del crim. D'algun manera, volem cridar l'atenció d'Europa, que s'enfronti a la seva pròpia vergonya i que casos com aquests no es tornin a repetir. Per això volem que l'11 de juliol arribi a ser un símbol del genocidi per al segle XXI.

Un paper ben galdós, el de la comunitat internacional, tant abans com ara. Srebrenica va ser un crim organitzat. Organitzat per l'exèrcit enemic, però amb el consentiment d'Europa. Per aquesta raó, ara la seva obligació és recordar les víctimes que podrien haver salvat. Unes víctimes musulmanes. Avui dia tothom parla de terrorisme islàmic, però ningú es pregunta la raó de fons per la qual aquesta gent actua així. Però, avui dia i durant la història recent, els països musulmans són els que estan patint més. I tot davant els ulls de la comunitat internacional, que continua ignorant el seu patiment. Heu provat de portar l'ONU davant la justícia. Què va passar?

Ens van dir que l'Organització de les Nacions Unides està protegida, que no pot ser jutjada. Segons la llei internacional, no hi ha cap figura per la qual se la pugui jutjar per no fer res. Hem presentat una apel·lació i, si no la respecten i responen un altre cop que l'ONU està sota una protecció especial, llavors l'associació escriurà els noms de les personalitats importants de l'ONU al mur de la vergonya perquè tothom pugui llegir-los. Perquè les properes genera-

cions sàpiguen que els líders de les Nacions Unides van ser coautors d'aquest genocidi.

On és aquest mur?

Al memorial per les víctimes de Srebrenica, al cementiri de Potocari.

El Tribunal de la Haia desapareixerà el 2011. Què passarà llavors?

Es transferirà a la Cort de Bòsnia i Hercegovina pels crims de guerra, a Sarajevo, que està formada per jutges internacionals. Ara porta casos menors d'acusats que no tenen una posició molt elevada, quan la Haia està saturada amb molts casos.

“Vam denunciar l'ONU i ens van dir que no podia ser jutjada”

L'any passat Radovan Karadzic va ser detingut. És un primer pas, tot i que encara faltin Mladic i d'altres?

Sí, però més enllà de la detenció, el que em preocupa és que el projecte que van iniciar Mladic i Karadzic –que és el projecte de República Srpska– encara continua molt viu. Mentre aquest projecte no sigui derrocat, la justícia no serà respectada. Quan algú comet un crim, aquesta persona és castigada. Però a Bòsnia, el que ha passat és que el crim no només no ha estat castigat, sinó que ha estat premiat.

Els acords de Dayton van ser un desastre pels uns i pels altres, no?

Dayton potser va posar fi a les morts, però no a la guerra. La guerra va continuar i van continuar havent-hi abusos contra la humanitat a diari a Bòsnia.

I per on passa la solució, doncs?

La gent que va ser assassinada nin-

gú no ens la pot retornar, això és un fet. Però tot allò que es va guanyar mitjançant la violència o a través de crims de guerra ha de ser retornat. I els autors dels crims han de ser portats davant d'un tribunal.

Creu que la convivència interètnica és possible?

Sí. La vida ens està ensenyant que hem de viure junts, ens està empenyent en aquesta direcció, especialment a Bòsnia. Els musulmans no tenen cap altre estat que Bòsnia. Potser els nostres veïns sí, però nosaltres hem estat vivint a Bòsnia durant segles.

Un exemple de convivència és l'Institut de Persones Desaparegudes, on trebal·leu junts membres de totes les comunitats ètniques?

Aquest és un dels principals assoliments en aquest sentit. Podem viure i treballar junts i això n'és una prova. Les famílies de desapareguts, juntament amb el Comitè Internacional de la Creu Roja, vam fer pressió per la creació de l'Institut i es va aconseguir. El seu objectiu principal és buscar qualsevol persona desapareguda que estigui connectada amb la guerra a Bòsnia, ja sigui sèrbia, croata, gitana... Les busquem juntes.

Una generació clau serà la dels infants de la guerra que ara comencen a ser adults?

Tinc dues nenes que viuen amb mi i –volgudament o no– elles han escoltat la història, saben què va passar. I, per descomptat, han crescut com unes nenes diferents d'aquelles que tenen àvies que no han conegut aquest horror. Per aquesta nova generació, crec que estem obligats a lluitar per la veritat, perquè surti a la llum. En aquests moments, cada majoria ètnica té una veritat diferent. I la veritat només és una.

. LA COLUMNA

Li fotia pel broc gros

Jaume Barrull i Castellví
opinio@setmanaridirecta.info

Fa un parell de setmanes que va celebrar-se el desè aniversari de la mort de Carles Sabater. Artista polifacètic, no cal presentar-lo més enllà de Sau perquè tothom sap de qui parlo. A mi no m'agradava gaire el grup, però suposo que no ho feien malament i és evident que movia masses i despertava hormones, sobretot adolescents. Una nit de febrer, a Vilafranca del Penedès, el que havia de ser el primer concert de la gira va convertir-se en l'últim espectacle de la seva trajectòria. Carles Sabater va morir pocs minuts després d'acabar el recital d'una parada cardiorespiratòria.

Segui el què sigui allò que et mata, fas el traspàs quan el cor et deixa de bategar. És a dir, tothom acaba amb una parada cardiorespiratòria. Durant aquests deu anys s'ha parlat molt de les seves qualitats com a vocalista i actor, se l'ha elogiat per totes bandes i no seré pas jo qui el posi en dubte. Només hi ha un detall que sempre m'ha deixat encuriolit, segur que el Carles Sabater no va morir com els grans màrtirs del rock? Segur que el cor no li va petar després d'inspirar quantitats industrials d'estimulants de tota mena? Diguem-ne cocaïna, per posar un exemple clar i realista.

Reivindico Carles Sabater com un autèntic mite del rock, que va morir jove seguint el model dels clàssics

Catalunya és un país petit i al final les notícies corren. També és cert que moltes vegades venen d'un amic d'un amic, del pare d'un amic que estudiava amb mi o de la germana d'un company de feina. Però el fet és que el rumor m'ha arribat de massa bandes i algunes molt de fiar; així que he acabat per creure que la causa directa de la seva mort és l'únic que no s'ha explicat mai públicament. Malgrat tot, el fet que m'interessa no és la morbositat del cas, sinó reivindicar Sabater com un autèntic mite del rock, un mite que va morir jove seguint el model dels clàssics com Hendrix, Joplin o Morrison. Però no, en aquest país som tan políticament correctes que deixem passar l'oportunitat per no ferir les fans ni tacar la seva imatge impol·luta. Un país massa bonic per tenir famosos drogadictes o senzillament és allò del què dirà la gent.